Τὸ φύλλον δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ ἀδιανεμηθὲν φρ. 0,60

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐκλεκτὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθοῦς καρποῦ εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἐπιχορηγία καὶ ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς νοῦς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία. δρ. 35. Ἑξάμηνος δρ. 19. Τρίμηνος δρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Α. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα αὐλ κὰ 25 Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ὴ οἱουδήποτε μηνός

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Περιπάτου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαμβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 30ὸς | Ἐν Ἀθήναις, 22 Σεπτεμβρίου 1923 | Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 41

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET*).*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ'. (Συνέχεια)

Τὸ κορίτσι ἔπλεξε τὰ χέρια.

—Δὲν ἔχω τόση ἱκανότητα, εἶπε.

Ἡ κυρία Ἐριὼ ἔκανε μιὰ ζωηρὴ χειρονομία.

—Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ μιλᾶς ἔτσι, πρὶν δοκιμάσῃς. Στὸ ἐμπόριο εἶν' ἄγνωστη ἡ ἐπιεικεια, μόνο ὅσοι ἀξίζουν, πληρώνονται. Τὰ πρῶτα σου δοκίμια βρῆκαν ἀγοραστή. Δὲν εἶν' ἀρκετὴ ἐνθάρρυνση αὐτό; Ἔμπρὸς λοιπόν, στὸ ἔργο, μικρή μου, κάνε θάρρος.

Τὸ κορίτσι ἔμενε ἀμίλητο. Σιγὰ-σιγὰ ἐξοικειωνόταν μὲ τὴν ἰδέα. Γιατὶ νὰ μὴ δοκιμάσῃ; Με λίγη ἐπιμονὴ κι' ἐπιδεξιότητα, καὶ τί δὲν μπορεῖ νὰ κατορθώσῃ κανείς;..

Τὴ νύχτα, μαζὶ μὲ τὸ σῶμα, ἀναπαύεται κ' ἡ ψυχή. Τὴν ὥρα, ποὺ κοιμᾶται ἡ Ζίνα, πῆρε καινούργιαν ἐνεργητικότητα, καὶ, τέλος πρῶτ, στρώθηκε στὴ δουλειά, μὲ ζῆλο κ' ὑπομονὴ ἀνώτερην ἀπ' τὴν ἡλικία της.

Ἔκαμε λοιπὸν πολλοὺς τόπους χωρικῶν τῆς Βαλκανίας. Ὅταν τέλειωσαν, τἄβαλε ὅλα μαζί. Ἦταν ἡ μικρογραφία μιᾶς ἀγορᾶς. Χωρικὲς πουλοῦσαν φρούτα, λάχανα, λουλούδια, ποὺ ἡ Ζίνα τἄχε φτειάσει ἀπὸ κερί. Ἄλλες ἀγόραζαν. Ἄλλες κουβαλοῦσαν νερό.

Ἡ κυρία Φιρστὰτ αἰσθάνθηκε ζωηρὸ ἐνδιαφέρο γιὰ τὰ ἔργα τῆς ἀνιψιᾶς της. Κάθε μέρα, ἔμενε ὥρα πολλὴ μπροστὰ στὸ πρόχειρο ἐργαστήρι τῆς Ζίνας. Ἔδινε ὀνόματα σὲ καθεμιὰ κοῦκλα ποὺ τέλειωνε, καὶ τὶς ἔκανε ἡρωΐδες μιᾶς φανταστικῆς ζωῆς. Κι' αἰσθανόταν κάποια ἀνακούφιση, νὰ περιστοιχίζεται ἀπὸ τὸν μικρόκοσμον αὐτό, ποὺ τόσο θόμιζε τὴν πατρίδα της. Κι' ἡ Ζίνα μὲ χαρά της ἔβλεπε νὰ ξοπνᾷ ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, τὸ κοιμισμένο ἀπ' τὴν ἀρρώστεια μυαλὸ τῆς θείας της.

Στὸ τέλος ἡ κριγχήπισσα θέλησε νὰ βοηθήσῃ κι' αὐτὴ στὴν ἐργασία, κι' ἀνέλαβε τὶς εὔκολες δουλιές: τὸ στρίφωμα, τὸ κόψιμο τῶν φορεμάτων, τὸ φτιάσιμο τῶν βάθρων κ. τ. λ.

Τέλος ἡ ἀγορὰ τῆς Βαλκανίας ἑτοιμάστηκε. Ἡ μικρὴ εἶχ' ἐργασθῆ μ' ὅλη της τὴν καρδιὰ καὶ, χωρὶς νὰ τὸ ὑποψιάζεται, εἶχε κάμει ἕνα σωστὸ καλλιτέχνημα.

Ἡ Ζίνα κάλεσε τὴν κυρία Ἐριὼ κι' ὅλες τὶς συμμαθήτριές της, νὰ ἴδοῦν τὰ ἔργα της. Ἄφθονα ἦταν τὰ ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ, τὰ ὦ! καὶ τὰ ἀ! κ' ἡ μικρὴ καλλιτέχνις δὲν πρόφθασε νὰ δέχεται συγχαρητήρια. Ὅλα τὰ κορίτσια ἦταν σκυμμένα γύρω-γύρω στὰ τραπεζάκι, κι' ἔμοιαζαν σὰ μέλισσες, σκυμμένες γύρω σ' ἕνα μεγάλο ἀνθισμένο λουλούδι.

Ἡ Ἡδόννη Λεγκράν δὲν ἤξερε πῶς νὰ ἐκφράσῃ τὸν ἐνθουσιασμό της. Ὥρα πολλὴ κοίταξε τὴν ἀγορά, ὕστερα γύρισε, ἀγκάλιασε τὴ Ζίνα καὶ τῆς εἶπε μιὰ φράση, ποὺ τοὺς εἶχε καὶ τελευταία ὁ καθηγητὴς καὶ τοὺς εἶχε κάμει ἀστεία ἐντύπωση:

—Ζίνα μου, εἶναι «μεῖζον εἰσεφω»!...

Ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν μαθητριῶν ἦταν καλὸς οἰωνός. Μὰ ἡ Ζίνα ποτὲ δὲ διαζόταν σ' αἰσιόδοξες προβλέψεις. Δυσπιστοῦσε πάντα στὸν ἑαυτό της, μὰ μὲ μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα ἔστειλε τὸ ἔργο της στὰ Ἠλύσια Πεδία.

Τοῦ εἶχε βάλει τίτλο «Ἀγορὰ στὴ Βαλκανία,» κι' εἶχε ὑπογράψει μὲ τὸ ψευδώνυμο «Ζίνα Ντινάρ». Τ' διόμ' αὐτὸ τῆς ἄρεσε, γιατὶ τῆς θύμιζε τὴν εὐθυμη ἐποχή, ποὺ πέρασε σ' ὡραῖο αὐτὸ μέρος... Ντινάρ! Ἦταν ἡ χαρά, ἡ ἁπλοϊκὴ καὶ φυσικὴ ζωή, ὁ ὁλόχρυσος ἥλιος, ἡ γαλανὴ θάλασσα, ἡ ἀληθινὴ φιλία...

***

Πέρασαν μερικὲς ἑβδομάδες.

Κατὰ τὶς 10 Αὐγούστου, ἔλαβ' ἕνα φάκελλο, πού, γιὰ ἐπιγραφή, εἶχε τὸ ψευδώνυμό της. Δίστασε νὰ τὸν ἀνοίξῃ, γιατὶ πάντα φοβόταν τὸ κακό...

Τέλος, πέρνει τὴν ἀπόφαση, σπάζει τὴ σφραγίδα, βγάζει ἕνα λεπτὸ ἔντυπο χαρτί, καὶ διαβάζει, στὸ λεπτὸ τὶς λίγες αὐτὲς λέξεις:

«Κυρ.. (ἔντυπον ἀσυμπλήρωτο)

«Εὐχαρίστως σᾶς ἀνακοινοῦμεν ὅτι τὸ ἔργον σας ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς καὶ ἐταξιθετήθη ὑπ' ἀριθ. 734...»

Γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισε πῶς θὰ τρελλαινόταν ἀπ' τὴ χαρά

«Πολλοὶ ἐπισκέπται σταματοῦσαν...» (Σελ. 322, στ. β'.)

της. Χτυποῦσε τὰ χέρια, χορεύοντας γύρω στὸ τραπεζάκι, γελοῦσε μονάχη της. Ὕστερα, ὥρμησε στὸ δωμάτιο τῆς θείας της καὶ, γονατίζοντας δίπλα στὴν πολυθρόνα, τῆς φώναξε:

—Θεία μου! Τὴ δεχτήκανε τὴν «Ἀγορά» μου στὴν Ἔκθεση.

Γιὰ πρώτη φορά, ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς μέρες, μιὰ λάμψη φάνηκε στὰ μάτια τῆς ἄτυχης πριγκήπισσας.

—Τί χαρά, Ζίνα μου, τί χαρά!

Ἡ χαρὰ ζωογονοῦσε τὸ σῶμα της, ποὺ ἡ ἀρρώστεια τοῦχε κουράσει, κι' ἔλυνε καὶ τὴ γλώσσα της, ποὺ εἶχε ξεχάσει πιὰ καθε λέξη, ποὺ δὲν ἦταν γεμάτη ἀπελπισία.

Γιὰ πρώτη φορά, τὸ μαῦρο της φόρεμα, τὸ φόρεμα τῆς χήρας, ἔδειχνε χαρούμενη σκηνή. Ἡ πριγκήπισσα Βαλεντίνα ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιὰ στὴν ἀνηψιά της καὶ τηνἐσφιξε ὥραπολλὴ, γεμάτη εὐτυχία. Θάλεγε κανείς, πὼς ἡ μακρονὴ Βαλκανία τοὺς ἔφερνε εὐτυχία, τοὺς ἔστελνε χαρά, κρυμμένη μέσα στὸ ἐθνικὸ φόρεμα, ποὺ φοροῦσαν οἱ κέρινες κοῦκλες.

Ὁ ἥλιος ἔγερνε στὴ δύση κι' ὁ οὐρανὸς ἔλαμπε ἀπὸ πορφοῦες ἀχτίδες: ἦταν ἡ ὥρα τοῦ ρεμβασμοῦ καὶ τῶν ὀνειροκολήσεων.

Ἔκαμαν χίλια-δυὸ σχέδια, μεθοῦντας ἀπ' τὸ ἀποβλητικὸ τέλος τῆς ἡμέρας, κ' ἡ Ζίνα ἦταν περισσότερο περήφανη, γιατὶ εἶχε κάμει γελαστὸ καὶ ζωηρὸ τὸ πρόσωπο τῆς θείας της, παρὰ γιατὶ εἶχε μιὰ πρακτικὴ ἐπιτυχία στὸ ἔργο της.

«Ἐδῶ στὴ Βαλκανία ἔχουμε τώρα γιορτές...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕ'

Ἕνας ἄγνωστος ἀνεπιφοίτητος

Τὴν ἡμέρα τοῦ «βερνισσάζ» (*), ἡ κυρία Ἐριὼ κ' ἡ Ζίνα ἑτοιμάστηκαν νωρὶς καὶ πῆγαν στὸ Μέγαρο τῶν Καλῶν Τεχνῶν. Ἡ πριγκήπισσα Βαλεντίνα εἶχε ζωηρὴ ἐπιθυμία νὰ πάη μαζί τους, μὰ οἱ δυνάμεις της δὲν τῆς τὸ συγχωροῦσαν ἀκόμα.

Μὲ δυνατὸ καρδιοχτύπι, ἡ Ζίνα, μαζὶ μὲ τὴν διευθύντρια, ἀνέβηκε τὴν πλατειὰ σκάλα. Κόσμος δὲν ἦταν ἀκόμη πολύς. Ἦταν νωρὶς καὶ σχεδὸν μοναχὰ οἱ καλλιτέχνες εἶχαν ἔρθει, γιὰ νὰ ἰδοῦν πὼς ἦταν τοποθετημένα τὰ ἔργα τους, καὶ ζητοῦντας νὰ μανταιρεύσουν τὴν ἐντύπωση τοῦ κοινοῦ...

Στὸ τμῆμα τῶν Διακοσμητικῶν Τεχνῶν, ἡ κυρία Ἐριὼ κ' ἡ δεσποινὶς ντὲ Φιρσὰκ διάκριναν ἀπὸ μακρυὰ τὴ γοήτευση, γιατὶ πολλοὶ ἐπισκέπτες σταματοῦσαν μπρ'ς στὴν «Ἀγορὰ τῆς Βαλκανίας», τὴν κοιτοῦσαν προσεκτικὰ κι' ἡ εὐχαρίστησή τους ἦταν φανερή.

Ἔτσι, ἡ Ζίνα πέρασε στιγμὲς εὐτυχίας, παρακολουθοῦνας τὴ βιτρίνα της: ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας της, ἡ ἀμοιβὴ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς τέχνης της, ποὺ τὴν ἀπολάμβανε μὲ ἀληθινὴ ἡδονή.

*

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Ζίνα νὰ Φιρσὰκ λάβανε γράμμα φάκελλο μὲ τὴν ἐπιγραφὴ «Δεσποινίδα Νεινάρ». Αὐτὴ τὴν φορὰ, τῆς ἐπρόσφεραν ἕνα σημαντικὸ κάπως ποσὸ γιὰ συνολικὴ ἀγορὰ τῶν ἔργων τῆς.

Διάβαζε καὶ ξαναδιάβαζε τὸ γράμμα καὶ δὲν πίστευε τὰ μάτια της. Πῆγε στὴν κυρία Ἐριὼ, καὶ τῆς ἐμπιστεύθηκε τοὺς φόβους της: δίχως ἄλλο, ἤθελαν νὰ τὴν πειράξουν...

Μὰ ἡ διευθύντρια τὴ βεβαίωσε, πὼς ἡ προσφορὰ ἦταν σοβαρὴ καὶ τῆς πρότεινε νὰ πάνε μαζὶ στὸ «Γραφεῖο πωλήσεων». Πῆγαν λοιπὸν, κ' ἐκεῖ ἡ Ζίνα ἐδήλωσεν ὅτι δέχεται τὴν προσφορά. Τῆς εἶπαν τότε ὅτι ὁ ἀγοραστὴς βιτρίνα, ποὺ εἶχε τὴν «ἀγορὰ τῆς Βαλκανίας». Κάποιος εἶχε σκέψει καὶ τὴν παρατηροῦσε μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον.

Δίχως ἄλλο, ἦταν κάποιος ξένος. Ὅταν σήκωσε τὸ κεφάλι, ἡ Ζ.να γνώρισε τὸν ξανθὸ νέο, ποὺ τῆς εἶχε σώσει τὴ ζωὴ στὸ Ντινάρ, μεσ' ἀπ τὰ κύματα.

Τὸ πρόσωπό της ἔλαμψε: τοῦχε κρυφὸ καϋμὸ, γιατὶ δὲν εἶχε κατορθώσει ὥς: τώρα νὰ τοῦ ἐκφράση τὴν εὐγνωμοσύνη της: νά, ποὺ ἡ εὐκαιρία παρουσιαζόταν μονάχη της...

Τάχυνε λοιπὸν τὸ βῆμα της, χαμογελῶντας καὶ μὲ μάγουλα λιγάκι πιὸ ρόδινα ἀπ' τὸ συνειθισμένο τους... Μὰ τοῦ κάκου: ἐκεῖνος δὲν τὴν περίμενε. Ἀπομακρύνθηκε καὶ χάθηκε μέσα στὸ πλῆθος.

Ἡ Ζίνα τὸν ἔδειξε στὴν κυρία Ἐριὼ, ποὺ μὲ χαρά της θὰ μιλοῦσε στὸ σωτῆρα τῆς μικρῆς της φιλενάδας.

Ξέχασε γρήγορα τὴ μικρὴ αὐτὴ ἀπο-

(*) Μιὰ μέρα πρὶν ἀνοίξη ἐπισήμως ἡ Ἔκθεση, ἡ παραμονὴ τῶν Ἐγκαινίων.

δὲν ἐπερίμενε τὸ τέλος τῆς ἐκθέσεως καὶ τὴν παράδοση τοῦ ἔργου, γιὰ νὰ κανονίση τὴν πληρωμή. Ὥστε τὸ ποσὸν ἦταν στὴ διάθεσή της.

Τότε ἡ Ζίνα ρώτησε ποιὸς ἦταν ὁ γενναιόδωρος αὐτὸς ἀγοραστής. Τῆς ἀπάντησαν πὼς ἦταν ἕνας ξανθὸς νέος, ποὺ χ' ἔρθει χτὲς στὴν Ἔκθεση κι' ἄκουγε στ' ὄνομα «κύριος Ἀλβέρτος».

Κύριος Ἀλβέρτος! Ἡ Ζίνα ἔμεινε σκεπτική. Δὲν εἶχε καμμιὰν ἀμφιβολία, πὼς ὁ νέος αὐτὸς ἦταν ὁ ξένος, ποὺχε συναντήσει στὸ Ντινάρ, ὁ ἴδιος, ποὺ τὸν εἶδε χτὲς νὰ θαυμαζη τὴ βιτρίνα μὲ τὰ ἔργα της...

Ποιὸ ἦταν αὐτὸ τὸ πρόσωπο, ποὺ παιξε τέτοιο μυστηριώδη ρόλο στὴ ζωὴ τῆς μικρῆς βασίλισσας;... Πῶς γινόταν νὰ βρίσκεται πάντα στὴν κατάλληλη στιγμὴ καὶ νὰ τῆς φαίνεται πάντα τόσο χρήσιμος; Καὶ τ' ὄνομα αὐτό, Ἀλβέρτος, δὲν ἦταν ἄραγε ψευδώνυμο, ποὺ ἔκρυβε τὴν ἀληθινή του ταυτότητα;... Γιατὶ λοιπὸν νὰ μένη ἄγνωστος; Ἀνεξήγητο.

Στὸ τέλος ὅμως, ἡ Ζίνα χαμογέλασε καὶ σκέφθηκε:

«—Τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, τί μὲ νοιάζει μένα;... Ἴσως-ἴσως δὲ θὰ τὸν ξαναϊδῶ. Εἶναι γενναῖος, εἶναι καλός, τοῦχει ἀποδείξει. Μὰ εἶναι κι' ἀρκετὰ παράξενος... Στὸ χέρι του εἶναι, νὰ μὴν κάνη ἀπαράλλακτα ὅπως ὁ πολὺς κόσμος...

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Φιρσὰκ ξανάρχισε πάλι τὸ ἔργο της κι' οἱ κέρινες κοῦκλες ζωνεύανε μέσ' ἀπ' τὰ δάχτυλά της ὅλο καὶ μὲ περισσότερη χάρη κι' ὀμορφιά.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΓΥΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΑΡΤΕΝΙΟΙ ΜΥΛΟΙ

Πεταλούδα παρδαλοχρωμη, πιασμένη—
μπρὸς στὸ μάτι τοῦ παιδιοῦ, ποὺ τὴν ξα-
[νοίγει,
ὁ γοργὸς χαρτένιος μύλος, παρασταίνει
τοῦ φτεροῦ τὸ σπαραγμὸ ποὺ δὲ θὰ φύγη.

Καὶ τ' ἀγόρι τὸ τρελλὸ κάνει δικό του
—καὶ τὸ λίγο του τὸ βῆμα χαρίζει πλή-
[θεια—
τὸν χρωματιστὸν ἀνεμοστρόφιλό του
καὶ τὴ μαύρη του, πικρότατην ἀληθεια:

κι' ἡ Ἐλπίδα ἡ δολερή, ἔτσι μᾶς τρελλαί-
[νει
καὶ μᾶς βάζει νὰ πετάξουμε μὲ βιάση
πότε ἀβάστιχτοι, συχνὰ κι' ἀποσταμένοι,
ἕνα γύρο ἀπ' τὸ γραφτό μας, δίχως σά-
[στη.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΡΗΤΑ

20.

Ἂν σὲ ξένες διαφορὲς
Τὴν οὐρά σου μέσα βάζεις,
Σκλάβο τους αὐτὲς σὲ παίρνουν
Κι' ἔτσι, χάνεις δυὸ φορές:
Τὴ δουλειά σου δὲν κοιτάζεις
Κι' ἔγνοιες ἀλλονῶν σὲ δέρνουν.

CHEF

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΟΥ ἔδειξαν σήμερα, σ' ἕνα καλλιτεχνικὸ περιοδικό, ἕνα τοπίο μεγάλου ζωγράφου μὲ τὸν τίτλο «Φθινοπωρινὴ συμφωνία». Εἶχε περισσότερον οὐρανό, παρὰ γῆ. Ἕνας γυμνὸς κάμπος, μὲ λίγα δέντρα ξεφυλλισμένα. Ἕνα μεγάλο δέντρο μπροστά. Σιὼ βάθος βουνά. Κι' ἀπὸ πάνω, ἀπέραντος ὁ οὐρανὸς τῆς δύσης. Ἕνα σχέδιο ἁπλούστατο, ποὺ θὰ τὸκανε κ' ἕνα μικρὸ παιδί. Ἀλλὰ τὶ χρώματα! Αὐτὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὰ βάλη ἔτσι, παρὰ μόνο ἕνας μεγάλος ζωγράφος κι' ὁ Θεός... Ἦταν καθαυτὸ τὰ χρώματα τοῦ φθινόπωρου. Κι' ἀποτελοῦσαν ἀληθινὰ μιὰ «συμφωνία», ποὺ εἶχε ὅλη τὴ μελαγχολία κι' ἔδινε ὅλη τὴν ἐντύπωση μιᾶς δύσης φθινοπωρινῆς.

Γιατὶ ὁ ἥλιος πρὸ ὀλίγου θὰ εἶχε κρυφτῆ πίσω ἀπ' τὰ βουνά. Ἡ ἡμέρα ὑπάταν βροχερὴ καὶ πολλὰ σύννεφα ἔμεναν ἀκόμα στὸν ὁρίζοντα. Κι' ἄλλα ἦταν σταχτιὰ σκοῦρα, σκοτεινά, ἄλλα φλογοκόκκινα σὲ ἄκρες, ἄλλα βυσσινιά, ἄλλα κιτρινα. Ἀνάμεσά τους, ὁ οὐρανὸς ἔλαμπε μὲ λαμπρὰ χρώματα, ποὺ αἰσθανόσουν ὅμως πὼς σβύνουν. Ἡ νύχτα ἔπεφτε, ἐρχόταν, τὴν ἔβλεπες. Ἀπὸ ποῦ; Μυστήριο, ἀφοῦ ὅλα ἦταν τόσο φωτεινὰ ἀκόμη! Καὶ τὸ μεγάλο δέντρο μπροστά, μὲ τὶς ζωηρὲς κίτρινες κηλίδες, —τὰ ξερά του φύλλα—φαινόταν σὰ νὰ νύσταζε, σὰ νἄθελε νὰ κοιμηθῆ...

Θάλεγες πὼς τὸ δέντρο αὐτὸ τοῦ τοπίου, ἐκείνη τὴν ὥρα, συμβόλιζε ὅλη τὴ Φύση αὐτῆς τῆς ἐποχῆς: Μιὰ νύστα, μιὰ κάρκη, μιὰ ἐπιθυμία γιὰ ὕπνο μακρὺ καὶ βαθύ. Ἔμψυχα κι' ἄψυχα, ἄνθρωποι καὶ ζῶα, τὴν αἰσθάνονται. Εἶναι ἡ νίρκη τοῦ χειμῶνα ποὺ ἀρχίζει. Ἡ Φύση ὑποκύπτει σ' αὐτή. Κοιμᾶται καὶ περιμένει. Ὁ ἄνθρωπος ἀντιδρᾷ. Κάνει ὅ, τι μπορεῖ, γιὰ νὰ μὴ τὸν πάρη αὐτὸς ὁ ὕπνος. Μέσα του ὅμως αἰσθάνεται κι' αὐτὸς τὴν κούραση, τὴ νύστα· μαζὶ μὲ μιὰ μελαγχολία γιὰ τὸ τέλος τῆς καλῆς ἐποχῆς, ποὺ ἦταν τόσο ζωηρός, ἄγρυπνος καὶ δραστήριος... Φυσικά, αὐτὸ δὲ βαστᾶ πολύ, οὔτε τὸ αἰσθάνεται κανεὶς ὅλη τὴν ἡμέρα. Τὸ ἡλιοβασίλεμα μόνο, μὲ τὸ γοργό, μελαγχολικὸ δειλινό, ὅταν βλέπη τὰ ζωηρὰ χρώματα, ποὺ τόσο γρήγορα ἀνάβουν, ἀλλάζουν καὶ σβήνουν. Τὸ αἰσθάνεται ὅμως. Εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς ἐποχῆς.

Γι' αὐτὸ μοῦ ἔδειξαν τὴ ζωγραφιὰ ἐκείνη σὰν κάτι ἔκτακτο· καὶ γι' αὐτὸ μοῦ ἔκαμε τόσην ἐντύπωση τὸ τοπίο. Τὸ ἔβλεπα ἡμέρα-μεσημέρι, καὶ μοῦ φαινόταν πὼς ἦταν βράδυ. Μοῦ ἐξεκέπαζε μιὰ φυσικὴ ὁμορφιά, ποὺ ἐνόμιζα πὼς δὲν τὴν εἶχα ἰδῆ, δὲν τὴν εἶχα προσέξει ποτέ. Καὶ—θὰ τὸ πιστέψετε;—περίμενα νὰ βραδυάσῃ μὲ ὑπομονὴ γιὰ νὰ τὴν ἰδῶ, νὰ τὴν ἀπολαύσω καὶ στὸ φυσικό.

Πραγματικῶς, μόλις ἔγειναν πορφυρὲς οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, ποὺ ἔμπαιναν στὸ γραφεῖο μου ἀπὸ τὸ δυτικὸ παράθυρο, ἔτρεξα κεῖ νὰ ἰδῶ. Ἦταν ἡ ὥρα ποὺ ὁ φωτεινός, κοκκινοπὸς δίσκος ἄγγιζε τὴν ἀντικρυνὴ κορυφογραμμή. Σὲ λίγο, κρύφτηκε πίσω ἀπ' τὰ βουνά. Καὶ στὸν ὁρίζοντα, ποὺ εἶχε κάμποσα σύννεφα, ξεχύθηκαν ὅλα ἐκεῖνα τὰ χρώματα, ποὺ εἶχα θαυμάσει, τὸ πρωΐ, στὴ ζωγραφιά. Ἀποτελοῦσαν κι' αὐτά, μαζὶ μὲ τὰ χρώματα ποὺ ἔπαιρνε ἡ γῆ,— τὰ βουνά, οἱ λόφοι, ὁ κάμπος, ὁ ἐλαιώνας καὶ, πιὸ κοντά, τὰ σπίτια μὲ τὰ μονωμένα δέντρα ἀνάμεσά τους,— ἀποτελοῦσαν μιὰ συμφωνία.

Ἀλλὰ πόσο ἀνώτερη, τελειότερη ἦταν, πόσο βαθύτερα ἔμπαινε στὴν ψυχή, πόσο ἐντονότερη ἔδινε τὴ διάθεση, ἀπὸ τὰ χράματα τῆς ζωγραφιᾶς! Ὤ! κανένας ζωγράφος, κανένας τεχνίτης δὲν εἶναι σὰν τὸ Θεό! Ἡ τέχνη δὲν κάνει ἄλλο, παρὰ νὰ μιμῆται τὸ ἔργο του. Ἀλλὰ δὲν τὸ φτάνει ποτέ. Αὐτὴ ἡ Φύση, ὅπως τὴ βλέπουμε, ἀπευθείας, δὲν ὑπάρχει σὲ καμμιὰ εἰκόνα, σὲ κανένα ἄγαλμα, σὲ κανένα ποίημα. Εἶναι κάτι ἄλλο. Καὶ τὸ εἶδα ἄλλη μιὰ φορά, ὅταν ἐσύγκρινα τὸ ζωγραφιστὸ φθινοπωρινὸ τοπίο ποὺ εἶχα ἰδῆ τὸ πρωΐ, μὲ τὸ φυσικὸ αὐτό, ποὺ εἶχα μπρός μου τώρα...

Ἔμεινα κεῖ, ὥς που τὰ χρώματα ἔσβησαν... Σκοῦρ ιναν, ἐλαύμζαν ὁλοένα, κι' ὕστερα τὰ κατάπιε ὅλα ἡ νύχτα, ποὺ πλάκωνε μὲ τὴ σκοτεινιά της. Λίγες στιγμὲς αὐτὴ ἡ σκοτεινιὰ ἐπικρατοῦσε. Ἔπειτα, σιγὰ-σιγά, ἄρχισε νὰ ξαναγίνεται λίγο φῶς. Ἦταν ἀπὸ τάστρα ποὺ ἔβγαιναν, ἀπὸ τὸ μισοφέγγαρο, ποὺ ὁ ἥλιος τὸ ἄφηνε τώρα νὰ λάμπη. Καὶ μαζὶ μὲ τὰ οὐράνια φῶτα, ἄρχισαν νὰ λάμπουν καὶ τὰ ἐπίγεια... Κοίταζα τώρα τὴν πόλη, ποὺ ἔπαψε λίγο-λίγο τὴ νυκτερινή της ὄψη, τὴ φθινοπωρινή. Δὲν ἔβρεχε, δὲν φυσοῦσε, δὲν εἶχε καὶ πολλὰ σύννεφα ὁ οὐρανός. Κι' ὅμως ἡ ὄψη αὐτὴ ἦταν τόσο ἀλλοιώτικη ἀπὸ τὴν καλοκαιρινή, τὴν ἀνοιξιάτικη! Εἶχε κάτι τὸ βαρύ, τὸ καταθλιπτικόν... Σ' ἔκανε κι' αὐτὴ νὰ αἰσθάνεσαι τὸ φθινόπωρο ποὺ ἦλθε, τὸ χειμῶνα ποὺ ἔρχεται. Στὴν πυκνή, στὴν ὑγρὴ λιγάκι, στὴ βαρειὰ βραδινὴ ἀτμόσφαιρα, τὰ ἠλεκτρικὰ ἔλαμπαν πιὸ ἀδύνατα, σὰ νυσταγμένα.. Μὲ τὴ μυρωδιὰ τοῦ νοτισμένου χώματος ἀναπαυόταν ἡ μυρωδιὰ τ ῦ μούστου. Ἀλλά, νά, καὶ μιὰ νοτιοδύτερη στὴ συναυλία αὐτὴ τῶν ὀσμῶν: ἀνέβαινε ἀπὸ τὸ καροτσάκι, ὅπου σάπιζαν μερικὰ πεπόνια,—τελευταῖα φροῦτα τῆς ἐποχῆς. Ἕνας γρύλλος, εὐτυχισμένος στὴν ἀντράκλα τοῦ μανάβικου, τραγουδοῦσε ζωηρά. Καὶ μιὰ μεγάλη κηλίδα στὴ δύση, ἀμυδρή, κόκκινη, σβυσμένη, ἔδειχνε τὸν οὐρανὸν ὅλο σὰν ἕνα παλάτι, ποὺ ἡ πόρτα του, γιὰ τὴ νύχτα, ἦταν κλειστή...

Σᾶς ἀσπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

ΘΡΥΨΑΛΑ

Μόνον ὅταν μελετᾷ κανεὶς μόνος τὸν ἀναπτύσσεται, χωρὶς νὰ στρεβλώνη τὴν κρίση του ἡ προκατάληψις ὑπὲρ τῆς γνώμης τοῦ συγγραφέως ἢ ἡ διαμαρτυρία κατ' αὐτῆς. Ἀλλὰ καὶ τὸ βιβλίον πρέπει νὰ εἶναι ἰδικόν του. διὰ νὰ τὸ μελετᾷ ὅπως καὶ ὅταν ἡ ψυχή του εἶναι διατεθειμένη.

***

Δύσκολο εἶναι νὰ ἐξηγηθῆ, διατὶ τὰ μὲν ζῶα ἐννοοῦν τί τοὺς λέγει ὁ ἄνθρωπος, αὐτὸς ὅμως δὲν ἐννοεῖ τί τοῦ λέγουν τὰ ζῶα.

***

Λέγουν ὅτι, ὅταν τὰ πόδια εἶναι σφιγμένα σὲ μπότες, παρεμποδίζεται ἡ ὀρθὴ σκέψις. Κάτι τέτοιο ἴσως λογοστεύει τὴ λογικότητα τῶν ποιημάτων, ποὺ εἶναι πολὺ σφιγμένα ἀπὸ τὸ μέτρο καὶ τὴν ὁμοιοκαταληξία.

***

Ἀρκεῖ νὰ ἰδῆ κανεὶς εἰκόνες ἀρχαίων θεῶν μὲ δάφνες, μὲ ρόδα, μὲ ἀμπελοστάφυλα, καὶ τὸ εἰκόνισμα τοῦ νέου Θεοῦ μὲ τὸ ἀκάνθινο στεφάνι, διὰ νὰ ἐννοήση ὅλη τὴ διαφορὰ τῆς ἀντιλήψεως τῶν δύο κόσμων.

***

Γιὰ νὰ αἰσθανθῆ κανεὶς τὴ δική του εὐτυχία, πρέπει νὰ παύση νὰ ἐνοχλεῖται ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων.

Δ. Γρ. Κ.

ΓΥΡΕΥΟΝΤΑΣ ΤΥΧΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Β' (Συνέχεια)

Μπήκαν σὲ μιὰ μεγάλη κάμαρα, ποὺ ἦταν καὶ κρεββατοκάμαρα μαζὶ καὶ κουζίνα, καὶ στοὺς τοίχους της κρεμόνταν σπαθιὰ καὶ μαχαίρια. Μιὰ γυναίκα μισόκοπη καθόταν στὸ τραπέζι καί, ἄμα εἶδε τὸν Πάνο, ἔπαψε νὰ τρώῃ.

— Αὐτὸ τὸ παιδὶ ἔχασε τὸ δρόμο του, τῆς εἶπε ὁ ἄντρας, κλειδόνοντας τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

Ἅμα εἶδε τὰ φοβερὰ ἐκεῖνα ὅπλα στοὺς τοίχους, ὁ μικρὸς φοβήθηκε τόσο,ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ πῇ λέξη. Στεκόταν ὄρθός, ἀκίνητος, κοντὰ στὴν πόρτα, ἐνῶ ὁ νοικοκύρης τοῦ καλυβόσπιτου ξανακάθησε στὸ τραπέζι καὶ τὸν ρώτησε:

—Καί, δὲν μοῦ λές,ποῦ πᾶς ἔτσι,ἐσύ;

—Σοῦ εἶπα, ἀφεντικό, ἀποκρίθηκε τρέμοντας ὁ Πάνος. Νὰ βγάλω λεφτὰ γιὰ τὴ μάννα μου καὶ τἀδέρφια μου.

—Καὶ ποῦ εἶναι ἡ μάννα σου;

—Στὸ χωριό μας... Νιοχώρι τὸ λένε...

—Καὶ τί δουλειὰ ξέρεις;

—Δὲν ξέρω καμμιὰ δουλειά. Μὰ θὰ μάθω νὰ καθαρίζω καμινάδες.

—Καὶ θὰ πᾶς μακρυά;

—Ναί, μακρυά... θὰ πάω στὴν πρωτεύουσα.

—Καὶ πῶς θὰ πᾶς τόσο δρόμο;

—Μὲ τὰ πόδια.

—Καὶ τί θὰ τρῶς;

—Ἔχω ἀκόμα ψωμὶ μέσ' στὸ σακκούλι μου.

—Ἄλλο τίποτα δὲν ἔχεις;

—Δὲν ἔχω. Μὰ θὰ τραγουδῶ στὸ δρόμο, θὰ μαζεύω λεπτὰ καὶ θἀγοράζω ὅ, τι θέλω, ψωμί, ἢ πρόσφαγο...

—Ἀ, ξέρεις νὰ τραγουδᾷς;

—Πῶς! Μ' ἔμαθε ἡ μάννα μου.

—Ὥραία! Πές μας λοιπὸν ἕνα τραγοῦδι, νὰ γελάσουμε. Κι' ἄν τὸ πῇς καλά, θὰ σοῦ δώσουμε νὰ φᾷς, γιατὶ δέβαια θἄσαι πεινασμένος.

—Ὤ, ναί, ἔκαμε ὁ Πάνος· πεινῶ πολὺ καὶ διψῶ ἀκόμα περισσότερο. Γιατὶ ἄδειασα τὴν τσόκρα μου στὸ δρόμο.

—Λοιπὸν τὸ τραγοῦδι! φώναξε ὁ ἄντρας.

Καὶ, γυρίζοντας στὴ γυναίκα, τὴ ρώτησε:

—Τί λὲς καὶ σύ, Μάρθα; Δὲν πρέπει νὰ τραγουδήσῃ πρῶτα, γιὰ νὰ τοῦ δώσουμε νὰ πιῇ;

—Ναί, Γιακουμή, ἀποκρίθηκε ἡ γυναίκα. Καὶ δέβαια ποῦ πρέπει νὰ μᾶς πῇ ἕνα καλὸ τραγοῦδι. Ἐμπρός, μικρό!

Ὁ Πάνος σκέφτηκε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα ρώτησε:

—Τί νὰ σᾶς; τραγουδήσω;« Θἀφήσῃς τὰ βουνά μας;» ἢ «Σὰν τὸ πουλάκι»;

—Ὅ,τι θέλεις.

Ὁ Πάνος ἄρχισε:

«—Θἀφήσῃς τὰ βουνά μας
Γιὰ τόπο μακρινό,
Κι' ἐγώ, ἡ φτωχή σου μάννα,
Δὲν εἶμπορῶ νἀρθῶ.

Φύλαγε το, ξενητειά,
Τὸ παιδάκι, ποὺ μοῦ φεύγει,
Φώτιζε το, Παναγιά,
Τίμιο καὶ καλὸ νὰ βγῇ.

Σύρε, παιδί μου, στὸ καλὸ
Καὶ στὴν καλὴ τὴν ὥρα!

Ὁ Πάνος σώπασε.

—Δὲν ἔχει κι' ἄλλο; ρώτησε ἡ γυναίκα.

—Ἔχει καὶ παρακάτω.

—Πές μας το, λοιπόν.

Κι' ὁ Πάνος ἐξακολούθησε:

Ἐκεῖ ποὺ πᾶς, ποιὸς ξέρει
Ἂν θὰ σὲ ξαναιδῶ;
Μονάχα θέλω τώρα
Γλυκὰ νὰ σ' εὐχηθῶ.

Τὴ δουλειά σου νὰ κοιτάξῃς
Καὶ νὰ κάνῃς προσευχή.
Τοῦ Θεοῦ νὰ σὲ φυλάγῃ
Κι' ἡ δική μου ἡ εὐχή.

Σύρε, παιδί μου, στὸ καλὸ
Καὶ στὴν καλὴ τὴν ὥρα!

Στὸ καλὸ!
Στὴν καλὴ τὴν ὥρα!

—Μπράβο! καλὰ τὸ εἶπες! φώναξε ὁ Γιακουμής, ἀφοῦ τελείωσε τὸ παιδὶ τὸ τραγοῦδι του. Δὲν μᾶς ἔκαμες νὰ γελάσουμε, μὰ δὲν πειράζει. Νὰ, γιὰ τὸν κόπο σου.

Καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα πιάτο λαχανόσουπα κι' ἕνα ποτήρι νερό. Ὁ Πάνος ἤπιε πρῶτα τὸ νερό, γιατὶ διψοῦσε ὑπερβολικά, — πῶς κατόρθωσε κιόλας νὰ τραγουδήσῃ!—ἔπειτα ἄρχισε νὰ τρώῃ. Καί, φυσικά, μὲ τὴν πείνα ποὺ εἶχε, ἔδειασε τὸ πιάτο του σὲ λίγες στιγμές.

—Βλέπω πῶς ὁποιος χάνει τὸ δρόμο του στὸ βουνό, κάνει πολλὴ δρεπη, εἶπε ὁ Γιακουμὴς κάπως πειρακτικά.

Ὁ Πάνος κοκκίνησε καὶ δὲν ἤξερε τί νἀπαντήσῃ.

—Θέλεις νὰ κοιμηθῆς ἀπόψε ἐδῶ; τὸν ρώτησε σὲ λίγο ὁ Γιακουμής.

—Ὤ, ναί! σᾶς παρακαλῶ πολύ...

—Μὰ δὲν ἔχω στρῶμα νὰ σοῦ δώσω.

—Δὲν πειράζει, κοιμᾶμαι πάνω στ' ἄχερα.

Ὁ Γιακουμὴς ἔκαμε ἀκόμα μερικὲς ἐρωτήσεις στὸν Πάνο γιὰ τὴν οἰκογένειά του, γιὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατέρα του, κι' ἔπειτα, ἀφοῦ τελείωσε κιόλας καὶ τὸ δεῖπνο, τοῦ εἶπε:

—Ἔλα μαζί μου. Εἶναι ἀργά, πρέπει νὰ κοιμηθοῦμε.

Ἄλλαξε μιὰ ματιὰ μὲ τὴ γυναίκα του, ἄναψε ἕνα φανάρι, ἄνοιξε τὴν πόρτα κ' εἶπε στὸ παιδὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Στὴν ἄκρη τοῦ κήπου, ἦταν ἕνας παλιόσταυλος, ὅπου κοιμόταν ἕνας γαΐδαρος πλαγιασμένος ἀπάνω σὲ χόρτα. Ἐκεῖ ὁδήγησε τὸν Πάνο καὶ τοῦ εἶπε:

—Κοίτα καὶ διάλεξε θέση. Ποῦ σἀρέσει νὰ πλαγιάσῃς;

Ὁ Πάνος κοίταζε, σὰ νὰ τὸν παρακαλοῦσε μὲ τὸ βλέμμα νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ νὰ κοιμηθῇ πολὺ κοντὰ στὸ γαΐδουρι. Στὸν ὕπνο του ἦταν κίνδυνος νὰ τοῦ δώσῃ καμμιὰ κλωτσιὰ καὶ νὰ τὸν σακατέψῃ.

—Λοιπόν, ποῦ θέλεις; τὸν ξαναρώτησε ὁ νοικοκύρης.

—Ἐδῶ-δά, εἶπε ὁ Πάνος, δείχνοντας τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σταύλου.

—Θὰ μοῦ χαλάσῃς, βλέπω, ἕνα βεμάτι ἄχερο, γιὰ νὰ κάνῃς στρῶμα...

«Ἕνας πελώριος σκύλος ὁρμήσε γαυγίζοντας...» (Σελ. 317, στ. γ'.)

«—Αὐτὸ τὸ παιδὶ ἔχασε τὸ δρόμο του.» (Σελ. 324, στ. κ'.)

—Μοῦ φτάνει καὶ μισό...

—Ἔννοια σου, καὶ δὲ θὰ σοῦβινα ὁλάκερο.

Πραγματικῶς, μ' ἕνα δικράνο ὁ Γιακουμὴς κατέβασε ἕνα βεμάτι, τὸ χώρισε στὰ δυὸ κι' ἄπλωσε τὸ μισὸ χάμω.

—Ἕτοιμο καὶ τὸ κρεββάτι σου! εἶπε ὕστερα. Θἀρρῶ πῶς ἐδῶ θἄναι πιὸ καλὰ πάρα στὸ βουνό.

—Ὤ, ναί... Εὐχαριστῶ πάρα πολύ.

—Καλά, πλάγιασε γρήγορα, γιατὶ θὰ πάρω τὸ φῶς.

Ὁ Πάνος ἐπλώθηκε στὸ ἄχερο, ἔβαλε γιὰ προσκεφάλι τὸ σακκούλι του καὶ στριμώχτηκε, ὅσο μποροῦσε, στὸν τοίχο.

—Πλάγιασες;

—Πλάγιασα, ἀφεντικό.

—Καλὴ νύχτα.

—Καλὸ ξημέρωμα, ἀφεντικό.

Ὁ νοικοκύρης βγῆκε ἀπὸ τὸ σταῦλο καὶ κλείδωσε τὴν πόρτα ἀπ' ἔξω. Ἀπὸ τὶς χαραμάδες της, ἔμπαιναν ἀκόμη μέσα οἱ ἀκτῖνες τοῦ φαναριοῦ. Ἅμα ὅμως ἀπομακρύνθηκε ὁ ἄνθρωπος, οἱ ἀκτῖνες ἔγιναν ἀμυδρὲς κι' ἔπειτα ἐξαφανίσθηκαν ὅλως διόλου.

Ὁ Πάνος ἔμεινε σὲ βαθὺ σκοτάδι, μόνος μὲ τὸ γαΐδαρο, ποὺ φταρνιζόταν κάπου-κάπου καὶ χτυποῦσε μὲ τὰ πόδια του τὸ πάτωμα.

Τόσο φοβόταν τὸ δυστυχισμένο παιδί, ποὺ δὲν τολμοῦσε νὰ κουνήσῃ. Ὁ ἄνεμος στὸ βουνὸ φυσοῦσε δυνατὰ κι' ἡ ὁρμητική πνοή του ἐτράνταζε ὅλο τὸν παλιόσταυλο...

Πολλὴν ὥρα ἔμεινεν ἄγρυπνος ὁ Πάνος. Συλλογιζόταν μὲ λύπη πόσο μόνος κι' ἔρημος ἦταν· θυμήθηκε τὸ σπιτάκι του, ποὺ δὲν θὰ τὄβλεπε τὸ πρωΐ, ὅπως ἄλλοτε, ὅταν ξυπνοῦσε· θυμήθηκε τὴ μητέρα του καὶ τἀδέλφια του, ποὺ τὰ φίλεσε πρὶν πλαγιάσῃ...

Ἡ θύμηση αὐτὴ τοῦ ἔφερε δάκρυα. Ἀλλά, λίγο-λίγο, νικημένος ἀπὸ τὴν κούραση τῆς ἡμέρας, αἰστάνθηκε τὰ βλέφαρά του βαρειὰ κ' ἐπιτέλους ἀποκοιμήθηκε.

Γ'

Ἡ ὥρα θἄταν πέντε, ὅταν ἐξύπνησε. Μόλις ἄρχιζε νὰ γλυκοχαράζῃ.

Ὁ Πάνος ἔτριβε τὰ μάτια του, προσπαθῶντας νὰ θυμηθῇ πῶς καὶ γιατὶ βρισκόταν μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ σταῦλο, ὅταν ἄξαφνα ἄκουσε μιὰ χοντρὴ φωνὴ νὰ ρωτᾷ:

«Εἶσαι ἕτοιμη, γυναίκα; —Νὶ, ἄντρα.—Ἐπῆρες καὶ τὸ πιάτο;—Ποιὸ πιάτο;—Ποῦ θὰ βάλουμε τὸ αἷμα, ἄμα τὸ σφάξουμε.»

Μαζὶ μὲ τὴν ὁμιλίαν αὐτή, ὁ Πάνος ἄκουσε κι' ἕναν ἀπαίσιο κρότο, λὲς καὶ κάποιος ἐτρόχιζε μαχαίρια, χτυπῶντας καὶ τρίβοντας τὄνα μὲ τἄλλο...

Αἰστάνθηκε τὸ αἷμα του νὰ παγώνῃ στὶς φλέβες του. Ἀνατινάχτηκε, σηκώθηκε, κοίταξε ἀπὸ τὴ χαραμάδα τῆς πόρτας κι' εἶδε τὸν νοικοκύρη τοῦ καλυβόσπιτου νὰ πλησιάζῃ,μὲ ἀνασκουμπωμένα μανίκια καὶ μὲ δυὸ πελώρια μαχαίρια στὸ χέρι. Ἡ γυναίκα του τὸν ἀκολουθοῦσε, μ' ἕνα μεγάλο πιάτο. Ἡ ὄψη καὶ τῶν δυοῦ ἦταν ἄγρια, φοβερή...

«—Κοίτα καὶ διάλεξε θέση...» (Σελ. 324, στ. γ'.)

Βέβαιος πιὰ πῶς ἐρχόνταν νὰ τὸν σφάξουν, ὁ Πάνος ἄρχισε νὰ τρέμῃ σύσσωμος.

—Τὸ νοῦ σου, μὴ χυθοῦν χάμω αἵματα! εἶπε πάλι ὁ ἄντρας.

—Ἔννοια σου, ξέρω, ἀποκρίθηκε ἡ γυναίκα.

Ἀπὸ τὸ μέτωπο τοῦ Πάνου ἔτρεχε κρύος ἱδρῶτας. Μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὴ χαραμάδα, παρακολουθοῦσε καὶ τὰ ἐλάχιστα κινήματα τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων. Πάντα, εἶχε καὶ τὴν ἐλπίδα πῶς δὲν ἐσκόπευαν νὰ σφάξουν αὐτόν. Φανταστῆτε ὅμως τὴν ἀκαλπισία του, ὅταν τοὺς εἶδε νὰ διευθύνονται ἴσια στὸ σταῦλο!

«—Ἐδῶ ἔρχονται! εἶπε μέσα του. Ἐμένα θὰ σφάξουν!.. Ὤχ, μαννούλα μου, ἀδελφάκια μου, δὲ θὰ σᾶς ξαναϊδῶ πιά!»

Ὅσο ἐπλησίαζαν τὰ βήματά τους, τοῦ φαινόταν πῶς τὰ πόδια τους κτυποῦσαν τὸ στῆθός του. Τὸ παιδὶ κυριεύθηκε ἀπὸ τρομερὴν ἀγωνία. Κοίταζε γύρω του, νὰ ἴδῃ, μήπως μποροῦσε νὰ φύγῃ. Ἀπὸ πουθενά! Ἡ μόνη πόρτα ποὺ εἶχε ὁ σταῦλος, ἦταν κλειδωμένη ἀπέξω.

Ὁ Πάνος κόντεψε πιὰ νὰ λιγοθυμήσῃ. Κι' ἄξαφνα... ἀκούει τὸ Γιακουμὴ νὰ λέῃ στὴ γυναίκα του:

—Ἀμὴ τὸ παιδί, ποὺ εἶναι στὸ σταῦλο;

—Πρέπει νὰ τοῦ ἀνοίξουμε.

—Εἶδες; τὸ εἶχα ξεχάσει. Ὥστε δὲν ἤθελαν νὰ σφάξουν τὸν Πάνο!

Καὶ νό, ὁ Γιακουμὴς παίρνει τὸ κλειδί, ξεκλειδώνει τὴν πόρτα καὶ ὁρίσκει τὸ παιδὶ ὄρθὸ ἀπὸ πίσω της καὶ χλωμὸ σὰν πεθαμένο.

—Μπᾶ! ἔκαμε. Ξύπνησες κιόλας; Καὶ τί ἔκανες πίσω ἀπ' τὴν πόρτα;

Ὁ Πάνος δὲν ἐτόλμησε νὰ ὁμολογήσῃ τὸ πάθημά του κι' ἀποκρίθηκε ἥσυχα:

—Ἐπρόσμενα νἄρθῃς νὰ μ' ἀνοίξῃς.

—Κοιμήθηκες καλά;

—Καλά, καλά, ἀφεντικό.

Βγῆκε ἀπὸ τὸ σταῦλο μὲ μπερδεμένα μαλλιά, μὲ φουσκωμένα μάτια ἀπὸ τὸν ὕπνο, μὲ ροῦχα γεμάτα ἄχερα.

—Ἔλα μαζί μας τώρα, τοῦ εἶπε ὁ Γιακουμής. Θὰ σφάξουμε τὸ γουρουνί μας. Ἂν θὲς νὰ μᾶς βοηθήσῃς, βγάζεις καὶ σήμερα τὸ μερεκάματό σου.

—Ὤ, ἀφεντικό! εἶπε παρακαλεστά ὁ Πάνος· ἔχω πολὺ δρόμο νὰ κάμω. Καλύτερα νὰ ξεκινήσω ἀπὸ τώρα.

—Ἀφοῦ θὲς νὰ φύγῃς, ὥρα σου καλή!

—Γειά, χαρά, ἀφεντικό!

Ξεκαμπήκε βιαστικὰ στὸ σταῦλο, πῆρε τὸ σακκοῦλι του, εὐχαρίστησε κἀκόμα μιὰ φορὰ τὸ νοικοκύρη γιὰ τὴ φιλοξενία του καὶ βγῆκε τρέχοντας ἀπὸ τὸ κῆπο...

[Ἕπεται συνέχεια]

Ἀπὸ τὸ Γαλλικό, παράφρασις

Α. Π. Κ. καὶ Γρ. Σ.

ΣΕΙΣΙΣ ΣΥΝΕΡΓ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΟΥΡΟΥΠΟ

Στὴν παντοτινή του στράτα
Φεύγει ὁ ἥλιος. Νάτος, σβήνει..,
Κ' οἱ φαρδιὲς μὲ γαλήνη
Γάλι-ἀγάλι τραβοῦν τράτα.

Στὴν παντοτινή του στράτα
Φεύγει ὁ ἥλιος. Νάτος, σβήνει...
Τοῦ ροσκοῦ ἡ φλογέρα χένει
Νότες ἀπ' τὴ «μαυρομμάτα».

Στὴν παντοτινή του στράτα
Φεύγει ὁ ἥλιος. Νάτος, σβήνει...
Καὶ στὴ βεμματιὰ δυὸ κρίνοι
κουβεντιαζουν μὲ τὰ βάτα.

Στὴν παντοτινή του στράτα
Φεύγει ὁ ἥλιος. Νάτος, σβήνει...
Κ' ἕνα ἀηδόνι ἀναδίνει
Μιὰ γλυκύτατη σοννάτα...

Καρυοφράύστης

«ΕΥΤΥΧΙΑ ΓΟΝΕΩΝ»

Ὅταν ἄκουσα αὐτὰ τὰ λόγια ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ πατέρα μου, ἤμουν πολὺ μικρή. Ἐπήγαινα στὴ δεύτερα τάξη τοῦ Δημοτικοῦ. Ὁ πατέρας μου ἦλθε ἀπὸ ἕνα ταξείδι κι' ἀφοῦ ἐπέρασαν ὀλίγες ἡμέρες, θέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ σχολεῖα μας γιὰ νὰ ἀρωτήσῃ πῶς πηγαίνομε στὰ μαθήματα. Καὶ τὴν πρώτη μέρα ἐπισκέφθη τὸ σχολεῖο τοῦ κ. Ἀρ.., ὅπου ἐπήγαινε ὁ μεγάλος μου ἀδελφός. Φαίνεται ὅτι ἔμεινε πολὺ εὐχαριστημένος, γιατὶ τὸ μεσημέρι ποὺ ἐσχόλασα ἐγὼ πρώτη, τὸν ἄκουσα νὰ λέγῃ στὴ μητέρα μου: «Οἱ καθηγηταὶ τοῦ Γιόννη εἶναι πολὺ εὐχαριστημένοι», κι' ἐνῶ ἔλεγε αὐτά, τὸν εἶδα νὰ δακρύζῃ. Ἐγὼ τότε, μὲ τὴν παιδική μου ἀφέλεια, τὸν ρώτησα γιατὶ ἔκλαιγε. «Εἶσαι ἀκόμη πολὺ μικρή, μοῦ ἀποκρίθηκε, καὶ δὲν ξεύρεις τί εὐτυχία ἔχουν οἱ γονεῖς ὅταν ἀκούσουν καλὰ λόγια γιὰ τὰ παιδιά τους!»

Ἀπὸ τότε προσπαθοῦσα νὰ εἶμαι ἐπιμελὴς καὶ φρόνιμη, γιὰ νὰ δίδω τὴν μόνη εὐτυχία στοὺς γονεῖς μου.

Νοσταλγοῦσα Σμυρνιοπούλα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ σχολεῖο.

—Πότε ἕνα σῶμα λέγεται εὔηχον;

Ὁ μαθητὴς δὲν ξέρει.

Ὁ δάσκαλος τὸν βοηθεῖ:

—Ὅταν ἔχῃ καλόν.. καλέν... δυνατόν.. ἐμπρός!

Κι' ὁ μαθητής:

—Βήχα!

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀγγέλου Βερβένης.

* * *

Στὸ γυρισμὸ ἀπὸ ἐκδρομὴ στὴν Ὀλυμπία.

—Καὶ ποιὸς γλύπτης νὰ ἔκαμε αὐτὸν τὸν Ἑρμῆ τοῦ Πραξιτέλους;

—Δὲν μᾶς εἶπαν.. δὲν θυμᾶμαι... Μήπως τὸν ἔκανε ὁ Φειδίας;

(Γεγονός)

Ἐστάλη ἀπὸ Σόφου Σωτ.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 21ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΛΑΘΜΑΤΟΣ

["Ἴδε Διάπλασιν 1920, σελ. 406.]

Εἰς τὸν κατωτέρω Πίνακα τῶν Βραβείων ὁ ἀριθμὸς, ὁ ὁποῖος συνοδεύει κάθε ὄνομα, σημαίνει πόσα φύλλα ἐν ὅλῳ διέθεσεν ὁ διαγωνιζόμενος, εἴτε μὲ συνδρομητάς, ε τε μὲ ἀγοραστάς, εἴτε καὶ μὲ τοὺς δύο τρόπους.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Ἀγοροκόριτσα, φυλλα *1248* (Κορυφαία τῶν Μονάδων).

Σύλλογος «Ἐλπίς» φύλ. *1300* (Κορυφαίος τῶν Ὁμάδων).

Γιάγκος Δώρης, φυλ. 936. Σύλλογος Ἑλληνικῆ Αὐτοκρατορία. 854 «Σύλλογος Ἰωνία,» 819. Σύλλογος «Κόσμος τῆς Διαπλάσεως», 767 Τρια καφυλλένια. 619. Ἀνδρεῖος Φανσάρος, 554 Σὲρ Ραβεγκάρ, 521. Ἐλευθέρα Κρήνη, 520.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Ἀμάραντος Δόξα, 494. Ὑποσπασιὲς τοῦ Σουλίου, 422 Μάγος Αὐτρωτῆς, 416 Κώστας Ζέμης, 399. Ἀσῆρ τῆς Ἐλευθέρας, 383. Ἀμάραντος, 354. Νικητὴς τοῦ Σκρᾶ, 314. Ὀλυμπιονίκης, 334 Γ. Δ. Μιχαλόπουλος, 317. Νηρηΐς, 312. Ἀγορολόψυδο, 312 Μαντεῖον, 303. Αἰπολάχτης, 301. Νιαγάρας, 286 Διαπλασιακὴ Δημοκρατία, 262. Ρήγισσα Τρανή, 259. Λεοντὸ καρδο Κυπριόπουλο. 260. Σύλλογος «Ὄλυμπος», 260.

ΕΠΑΙΝΟΣ

Θρακικὴ Ἄβρα, 234. Σύλφος Αἰγυπτιώτης, 227. Ἐλεύθερος Μακεδών, 221. Εὐφροσύνη Κρ. Χουρουζίου, 208. Εὐρυδίκη Μάλη, 208. Παιδὶ τοῦ Μιλλόντος 203 Ἰδρ. Πειρουνάκης, 182. Ἰω. Κ. Πέτσης, 181. Ὁμάς Ζαΐρας καὶ Αἰδλέως, 156. Ἰω. Π. Λεοντείνης, 156. Ἤρη, 156. Ὁμάς Χαλασμοῦ Κόσμου καὶ Μιχαὴλ Ἀγγέλου, 156. Δημητ. Ν. Ἀβραμίδης, 156. Σκλαβωμένος Κύπριος, 156. Γ. Χρυσός, 156 Ι. Σ. Τσουρουκτσόγλου, 156. Μικρὴ Ζακυνθινούλα, 156. Καπετὰν Λαπάντας, 143. Τιμημένο Φλάμπουρο, 143. Ἰσμήνη Δ. Χατζιδάκη, 130, Ἐλευθέρα Μικρασία, 130. Τίτος Γ. Καρρέρ, 117 Ἀθάμας, 117. Βεν –Σιών, 104. Ρόδον τῆς Χίου, 104. Ματαιότης, 104 Στ. Διαμαντόπουλος, 104 Κόλπος Ἀταλείας, 104. Δοξασμένο Κρητικόπουλο, 104 Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν, 104. Μίρκα, 104. Ναυτοπουλο τῆς Κάσσου, 104 Σμυρναῖκον Βύμβολον, 104. Ροδοδάκτυλη Αὐγούλα, 104. Ἀνάμνησις, 104 Πικροδάφνη, 101. Χωριατόπουλο, 101. Μικρὸς Ἐθελοντής, 104, Ἔλη, 104, Σωφροσύνη Ἱδροπούλου. 101. Λινέττα, 104. Ν Σακελλαροπουλος, 104. Κόρη τοῦ Αἰδέρος, 104. Διον. Α. Τρυβᾶς, 104. Ὑπερήφανος Ἕλλην, 104. Α. Β. Καλλιπολίτης, 104 Σοφία Ι. Μυριάνθους, 104 Μαργω.τα Ν. Κοῖφη, 104. Φάρος τῆς Ἰωνίας, 104 Πυγολαμπίς, 104 Ἄβρα, 104 Λάτρις τοῦ Ἀπείρου, 104. Πελοπ. Κατσέλης, 104. Χιάνι τοῦ Μπιζανίου, 104. Κ. Β. Σταύρου, 104. Ἔσπερος, 104 Μυρτιά, 104. Δ. Χατζηπάρκου, 104. Δεσποινὶς Φόξτροτ, 104. Βοστορίτης, 104. Παν. Ν Σιβᾶς, 104. Ρασύλ. 98. Σκιὰ τοῦ Δάσους, 91. Ρήγας Φερραῖος, 84. Μητέρα Ἑλλάς, 80 Λαμπρὸ Ἀγαθάκι, 78. Ἰω. Κ Ψαρᾶς, 78. Χρυσάνθη Στανίτσα, 78. Βελουδένιο Τραντάφυλλο, 78. Ἀφροσεφανωμένο Κῦμα, 78 Καρυοθαύστης, 78. Κοσμομήτορ Ἑλλάς, 78 Παναγ. Τσιάκος, 78. Ἀεροναυτόπουλο, 77. Ἀλύτρωτη Πατρίδα, 65. Ἐλληνόπουλος, 64. Φωνὴ τῆς Πατρίδος, 61, Μαγευτικὸν Σελήνόφως, 52. Ὄνειρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ 52, Ναυτάκι τῆς Λέσβου, 52. Ναυτόπουλο τῆς Ἄνδρου, 52 Νύμφη τοῦ Δάσους, 52 Γ. Η. Ρότις, 52. Φρέντος, 52. Π. Ν Σιούντας, 52 Εἰρήνη καὶ Ἑλένη Βεζιργιαντζίκη, 52 Μ. Δ. Σεισινόπουλος, 52. Πιπίτσα Δ. Σαλαμβούρδου, 52. Ζαχαρούλα Ζερβοῦ, 52 Στέφανος Ἀμάραντός, 52. Κ. Ἀποστόλου, 52 Ἰω. Κουντούρης. 52. Εὐάγ. Γιαμαλῆς, 52. Ἀκτις, 52. Νικητήριον Σάλπισμα, 52. Τιμημένο Τουφέκι, 52 Γ. Ι. Βλαστός, 52 Κῦμα τοῦ Αἰγαίου, 52, Χριστίνα Ἐμ. Νεμπαυλάκη, 52. Π. Ι. Μάλτας, 52. Χριστοδ. Χριστοδούλου, 52. Ἔνδοξος Θαλασσομάχος, 52. Ἀγορί μι, 52. Μ. Σκριγγαρης, 52. Α. Ι. Φιρδῆς, 52 Νικ. Π. Ρίγγας, 52. Θάλεια Τ. Τσιχλάκη, 52 Π. Φορμόζης, 52. Χαρίκλεια Γ. Κονδύλη, 52. Θ. Β. Καζαμίας, 52. Ἀουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς, 52. Ἀντ. Χ. Λαγούσης, 52. Ξ. Γ. Ζαχαριάδης, 52. Γρ. Χαρτόπουλος, 52. Εὐανθία Κρεμέζη, 52 Ἡρωϊκὸς Τσολιᾶς, 22. Λευκὴ Ἀραπάκι, 52. Φιλερήμος, 52. Χ Α. Σαμαρίδης, 52 Ἀτράνταχτη, 52. Σερριωτοπούλα, 52. Ἀντ. Φ Λαζαριδης, 52. Γιάγκος Νικολόπουλος, 52. Ν. Δρόσος, 52. Χ. Γεωργογιάννης, 52. Κολύβριον, 52 Τιτίκα Ι. Ἀξελοῦ, 52. Ἀθάνατος Τσολιᾶς, 52 Νεῦλος, 52. Ἰδανισμός, 52 Εὐανθία Γαλδέμη. 52. 25η Μαρτίου, 52. Ὄνειρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ 52. Σύλλογος «Ρώμη» 52 Ζωὴ Κ. Εὐαγγελίδου, 52. Ἀλεξάνδρα Βλατάκη, 52 Σπουργίτης, 52. Αὐγὴ Γιοχάλα, 52. Ἀεροναύτης, 52. Αἰμύλιος Ἐαρινός, 52. Μαγδαληνὴ Σ. Τζίρου, 52. Φιλ. Φ. Λυσιώτης, 52. Μιτρούτκα, 52. Ἑλένη Ι. Στυλιανάκη, 52. Κερκυραῖο Διαβολάκι, 52. Μαργαρίτα Μπέη, 52. Μαχάων, 52. Ἀγκύλι, 52. Ξανθὴ Βιολίστρια, 52. Σεσωστρις, 52 Χρυσὸ Παιδί, 52. Κόνωψ, 52 Ἠλιανθος, 52. Ἰω. Α. Καρανάσιος, 52. Νέος Βολταῖος, 52 Καρδινιάκ, 52. Μικρὸ Κηφισιωτάκι 52 Μεγαλοσχολίτης, 52. Πυρόβολιτάκι, 52. Κανέλλα Δ. Κόλη, 52. Νεράϊδα τοῦ Νείλου, 52. Ἀφελὴς Κυπριοπούλα, 52. Γ. Μιχαηλίδης, 52 Χιώτης, 52. Κῦμα τοῦ Ἑλ[illegible] σπόντου, 51. Κεραυία Βαϊτσα[illegible] λου, 52. Νεύτων 53 Θέκλα [illegible] Αὐγερινίδου, 52 Κόρη τοῦ Ρ[illegible] βα, 52. Σπ. Ἀδ. Νικολαΐδ[illegible] 52. Βασ. Εὐστρατίου, 52. Κα[illegible] τάν Πούλακας, 52. Ἰωαννα Ἀ[illegible] Νικολαΐδου, 52 Ἐκδικητής, [illegible] Ἀλατσατιανὴ Καμέλια. 52. [illegible] περήφανος Μακεδών, 52, Ἑλ[illegible] Δ. Ἀκριβοῦ, 52 Κορφιατόπουλ[illegible] 52. Νεροπαλὴ Γιαννιωτσούλ[illegible] 52. Ἴππος. Γεωργιάδης, 52. Ἀ[illegible] νάη Μενεξῆ, 52, Τραγουδοι τ[illegible] Ἑνώσεως, 52. Ἀργυρὰ Πανα[illegible] λήνος, 52. Ἀττικὸς Ὀρίζων, 5[illegible] Καμέλια, 51. Χανι τῆς Γραβι[illegible] 51, Κλεφτόπουλο τοῦ «21» [illegible] Γλυκεῖα Ἑλλάς, 43. Χρυσίζου[illegible] Ἀνατολή, 39 Χρ. Ε. Μάλφα[illegible] 28. Ἐρνάνης, 27. Σπ. Ε. Σπ[illegible] ράτος, 26. Μειδίαμα τῆς Νίκη[illegible] 26. Κόκκινος Φάρος, 26. Τρελλὸ[illegible] Σελληνολάτρης, 26 Γιάννης Ἀλ[illegible] τοιτζόγλου, 26. Ἀναγεννηθεῖσ[illegible] Ἑλλάς, 26. Υἱὸς τῆς Ἑλλάδο[illegible] 26. Ἐλπιδοφόρα, 26. Ἐπτάλοφ[illegible] 26 Μάνος Μ. Κάμφορας, 26 [illegible] Φειδρὸς Νεανίας, 26. Φρουρὸ[illegible] τοῦ Δικαίου, 26. Νεφηληγερέτ[illegible] Ἕλλην, 13. Χανουμάκι, 13. Πε[illegible] κρορ, 13 Σικωνία Ἄβρα, 13 [illegible] Ἐμ. Σ Κρητικόπουλος, 13. Μ[illegible] γεμμένη Ρεμματιά, 13. Ἐθνικ[illegible] Ἐνόης, 13. Κονιστριατόπουλ[illegible] 13. Θεόδ. Α. Λαζάρου, 13. Ἀ[illegible] καδικὴ Ὁμάς, 13. Καπετὰν Κα[illegible] ούδης, 13 Ἀφελὴς Κασταινοῦλα 13. Ψαρᾶς τῆς Ἰσλανδίας, 13 [illegible] Νέδων, 9. Ναυτόπουλο τῆς Θ[illegible] ρας 5.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΕΣ

Τὰ ὀνόματα τῶν Καθυστερούν[illegible] των, ἐλλείψει χώρου, θὰ δημο[illegible] σιευθοῦν ἀργότερα. Τοῦ καταλ[illegible] γου, ἐννοεῖται, θὰ ἐξαιρεθοῦν [illegible] ὅσοι φροντίσουν ἐν τῷ μεταξὺ νὰ [illegible] ἐμβάσουν τὰ καθυστερούμενα.

ΕΙΣ ΟΥΔΕΝΑ ἀπεστάλοσαν τὰ βιβλία τοῦ βραβείου τοῦ, ἐὰν δὲν ἐφίσῃ καὶ ζητήσῃ αὐτὰ ὁ [illegible] διος ὁ βραβευόμενος, ἐπλήρω[illegible] κατὰ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξε[illegible] ως, ἐκ τῶν δημοσιευομένων εἰς [illegible] τὰ νεώτερα φυλλάδια τιμοκατα[illegible] λόγων τῶν τόμων τῆς Διαπλασ[illegible] ως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης καὶ [illegible] πολογίζων αὐτὰ μὲ τὰς ἐκεῖ ὁρ[illegible] ζομένας τιμάς.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ λαβόντες Α' καὶ Β' Τάξεως βραβεῖα νὰ στείλουν τὰς φωτογραφίας των διὰ νὰ δημοσιευθοῦν. Ὅσοι εἶχαν στείλῃ φωτογραφίαν των καὶ ἐδημοσιεύθη πρέπει νὰ στείλουν νέαν, ἢ ἄλλο ἀντίτυπον τῆς ἰδίας.

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ διακαιοῦνται νὰ ἀντιπροσωπεύθοῦν εἰς τὸ Ξεσπάθωμα διὰ μιᾶς μόνον ἑκάστος φωτογραφίας, εἴτε μόνον τοῦ Προέδρου, εἴτε, ἀντ' αὐτοῦ, ἑνὸς μέλους τοῦ Συμβουλίου.

ΕΥΣΗΜΑ ἀπενεμήθησαν εἰς ἕκαστον τῶν διαγωνισθέντων ἀναλόγως τῶν διατεθέντων ὑπ' αὐτοῦ φύλλων, ἤτοι ἐν Εὔσημον διὰ κάθε 25 φύλλα ἢ κλάσμα αὐτῶν. Τὰ Εὔσημα τῶν Συλλόγων δὲν διανέμονται· ἀνήκουν εἰς τοὺς Συλλόγους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΝΑ ἐτοιμάζετε σιγὰ-σιγὰ τὶς Σύ[illegible] γκς σας. Γρήγορα θὰ προκηρυχθῇ [illegible] ταγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευμα[illegible] τῶν Ἀσκήσεων. Νὰ ἑτοιμάζετε σι[illegible] γὰ καὶ κανένα κομμάτι γιὰ τὴ Σε[illegible] λίδα· Γρήγορα θὰ δημοσιεύσω πάλι ὅτι [illegible] μαι.

Ὁ *Μάρκος Μπότσαρης*, προ[illegible] γούμενος, μοῦ γράφει: «Πρῶτα [illegible] τὰ σ' εὐχαριστῶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς [illegible] μένης μου ψυχῆς γιὰ τὸ φιλαν[illegible] θρωπικό σου ἔργο. Εὐχαριστῶ ἐπίσης [illegible] γιὰ καὶ ὅσα Διαπλασόπουλα εἶχαν [illegible] καλὴ θέλησι νὰ προσφέρουν τὴ [illegible] ὑποδοχή των, γιὰ νὰ μοιράζεσαι δω[illegible] ρὰν σὲ μᾶς· τὰ ποσοστοῦ ρόνια[illegible] λιὰ, ἐκτὸς ἀπὸ σένα, ποὺ σὲ λογίζο[illegible] σε σὰν δεύτερη μητέρα μας, μποροῦνε [illegible] νὰ μᾶς κάνῃ νὰ ξεχνοῦμε γιὰ λίγες ὡ[illegible] ρες τὰ περασμένα μεγαλεῖα μας; Ἔνιω[illegible] θε κάθε σου φλλάδιο τρεῖς καὶ [illegible] σαρες φορές, καὶ πάλι δὲν τὸ χορ[illegible] τάνω». —Σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες. [illegible] Καὶ τώρα ποὺ σάρησα αὐτὸ ὁ γε[illegible] ρὸς φόβος, γράφε μου συχνά.

Ὁ κ. Φαῖδων ἔλαβε τὸ γράμμα σου, [illegible] Μαστ., κι' ἀπόρησε πόσο εὐκόλα [illegible] γυρίζεις. Θὰ προτιμοῦσε νὰ ἔμενες [illegible] ἐπιλεκτικαὶ ποὺ σοῦ ἐπαίνεσε τὸ[illegible] ν. Γιατὶ στὸ πρῶτο σου γράμμα [illegible] μένος, ἔλεγες ὅτι τὰ ποιήματα [illegible] τοῦ Καλβου δὲν σάρεσον κι' ὅτι τὰ [illegible] πίτρα του. Οὔτε βιβλία ἐννοεῖς αὐ[illegible] τά. Γιατὶ ὁλοιοθήποτε μέτρο δὲν εἶναι [illegible] νὰ κάμῃ σοχλὸ καὶ ἄνοστο ἕνα [illegible] ποίημα, ποὺ ἡ ἰδέα του σ' ἐνθουσιά[illegible] σει. Σ' ἕνα μέρος ἔχεις δίκιο: ὅτι τὸ [illegible] τρο τοῦ Καλβου, ἀσυνείδητο κι' [illegible] λιείτερο, χωρὶς ἀποκαταλληλίες, κά[illegible] νει τὸ ποίημά του, γιὰ ἕναν ποὺ δὲν [illegible] ρει, σὰν κεῖ. «Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν [illegible] καὶ πεζὰ ποιήματα ἔχουν;

Ἔπαθα τὸ κομμάτι σου, *Πουλί τῆς Καταιρίδος*, καὶ τὸ εἶδα. Ἀπὸ τὴν Ἀμερική τὰ πράγματα φτάνουν [illegible] πολὺ ἀλλοιωμένα. Μὴν πιστεύῃς [illegible] τοὺς «ἀοιδοὺς» ἀνδρωπαὶ καὶ σοφοὺς [illegible] περιοδικὰ προτείνουν ἐκεῖ νὰ πα[illegible] ρουσιῇ στοὺς συγγραφεῖς νὰ γράφουν [illegible] μετὰ τὰ 40 χρόνια, γιὰ νὰ μένῃ τὸ [illegible] τάδιο ἐλεύθερο στοὺς νέους! Ἡ ἐξω[illegible] φρενικὴ πρόταση θὰ ρίχτῃς ἀπὸ νέ[illegible] ους καὶ σὲ φύλλα κάθε ἄλλο παρὰ σο[illegible] βαρά. Γιατὶ ὅλη ἡ ἱστορία μᾶς δι[illegible] δάσκει πὼ, ἡ μεγαλύτερη ἀξία τῶν [illegible] συγγραφέων, ὁ ὀλκὸς ποὺ ἔνοιωψαν [illegible] τρωτονεγκα-ά τους, εἶναι ἀκριβῶς [illegible] ἀπὸ τὰ 40 ὡς τὰ 60.

Φάνα Μίχα, μὲ πολλὴ μου εὐχα[illegible] ρίστηση διάβασα πῶς πέρασες τὸ κα[illegible] λοκαίρι στὴν ἐξοχή. Καὶ χάρηκα ποὺ [illegible] ἔβρῆκες τὴ δικοθήκη τοῦ πατροῦ σου [illegible] γεμάτη τόμους μου, γιατὶ κι' ὁ πατέ[illegible] ρας σου κι' οἱ θεῖοι σου ἦταν συν[illegible] δρομηταὶ μου. Βλέπεις λοιπὸν πῶς [illegible] μεῖς ἐπίκοινωνιακὲς παραδόσεις», ποὺ [illegible] πρέπει νὰ τὲς τιμήσῃς, μὲ τὸ νὰ κα[illegible] λεχθῇς καὶ σὺ μιὰ ἀπὸ τὲς καλύτερες [illegible] Διαπλασοπούλες.

Διάβασε μαζί μου καὶ τὼρα ἐτοῦτο [illegible] αὐτὸ γράμμα τῆς *Μεγάλης* Ἑλλάδος: «Ἡ πιὸ μεγάλη μου ἐπιθυμία [illegible] εἶναι νὰ διαβάζω τὴν ἀγαπητή μου Διάπλαση. Τὰ λόγια μου ὅμως, ὅπως καὶ τοῦ σπορέως τῆς παραβολῆς, δὲν πέφτουν πάντα εἰς γῆν ἀγαθήν, γιατὶ τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ σημερινὰ παιδιά, δυστυχῶς,—γι' αὐτό,—παρατύφονται ἀπὸ τὰ... σοβαρότερα ἀναγνώσματα ποὺ γράφει κι' ὁ "Ὅμως τῆς Κιουτάχειας. Λοιπὸν κι' ἐγώ, γιὰ νὰ ξεκαθάσω, κατέφυγα σὲ ἄλλες ἡλικίες κι' ἐγράφω τὴ δασκάλα μου τῶν Γαλλικῶν, ποὺ τόσο πολὺ τῆς ἀρέσει, ὥστε μοῦ ὑπεγράψε πὼς θὰ ἐγγράψῃ καὶ μαθήτριές της —Μὲ τὸ ὑπόλοιπο ποσοκαλῶ νὰ μοῦ στείλετε *Στάχυα καὶ Πλεκαρούνες*. Ἔτσι ἀπὸ τὸ μάνο συγγραφεῖς καὶ τὰ περιεχόμενα τοῦ βιβλίου, μ' ἐνθουσίασε ἀκόμη κι' ὁ εἰκόνες του. Μάρδεστε τόσο πολὺ αὐτὰ ποὺ τὼν ἀκοτελοῦν καί, ὅταν εἶναι ἡ ἐοχή τους, κάνετε μαζί τὰ δάνω στάνθογυάλι μου... » Ὥραία, ἔ; Τί λὲς λοιπόν, "Ὅρα τῆς Κιουτάχειας; Ἀλ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ ποὺ σοῦ ζηρούσαν κασβαρότερα», γράφε τάχα κανένα σὰν τὴ *Μαρίλη Ἑλλάδα*, ποὺ ἀγαπᾷ τόσο τὴ Διαπλασούλα τας;

Ἀ, τι φοβερό! Ἐγὼ δὲν τὸ ἤξερα. "Η *Ὀρφανεμένη Μικρασία*, μοῦ τὸ γράφει. Ἀκοῦστε: «Μὲ συγκίνηση εἶδα στὸ περασμένο φύλλο, ὅτι ἡ *Ἀλλασσατιανὴ Καμέλια* ἤτοε Ἰτότιμη στὸ Διαγωνισμὸ τῶν Λύπεων καὶ σκέφτηκα ὅτι ὁ ἄνθρωπος χάνεται μὲ τὰ ἔργα του μίνουν... Φτνιάσου, εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἴδια ἡμερομηνία, τὰ σήμερα, ποὺ χαθῆκε μὲ τὸν τραγικοθάνατο θάνατο. Λέγουν ὅτι ἔπεσε μέσα σὲ πηγάδι μὲ τὸν πατέρα της καὶ μὲ τὴ μητέρα της. Φανιάσου!.. Φοβερό! φοβερό! Δὲ βρίσκω ἄλλη λέξη...

"Ἐγειν ἕνα λάθος στ' ἀποτελέσματα τοῦ Εὐθύμου τοῦ 1922 Τὸ *Κελαματιανὸ Ἀουλοῦδι*, μὲ 149 Εὔσημα, ἔρχεται κατάπι ἀπὸ τὸ *Ἀγοροκόριτσο* ποὺ ἔχει μόνον 142. Πρέπει λοιπὸν νὰ γίνῃ μιὰ ἀμοιβαία μετάθεση: Δεύτερο στὸ Β' Βραβεῖο θὰ πάῃ τὸ *Καλαματιανὸ Ἀουλοῦδι*, καὶ πρῶτο στὸ Γ Βραβεῖο τὸ *Ἀγοροκόριτσο*. Διορθώστε τα.

Σμύρνη, διάβασα τὸ κομμάτι ποὺ μοῦ ἔστειλες γιὰ τὸ 1830. Ναί, θὰ ἤ[illegible] θελε διορθώματα, καὶ πολλά. "Ἀλλὰ προπάντων τὸ προσωπικὸ θέμα δὲν μᾶρέσει. Νὰ τὰ ρεύγῃς αὐτὰ ὅταν... θὰ ἔρχῃσε κάλι νὰ δέτω ... .

Πολὺ μὲ συνγίνησε τὸ γράμμα σου, *Δοξασμένο Κοντικόπουλο!* Ὁλογῶ ὅτι ἐὺ εἶχες πολλοὺς καὶ σοβαροὺς λόγους γιὰ νὰ γίνῃς ἀπαντοδόσος, νὰ πιστεύῃς πὼς εἶσαι ἄτυχος καὶ δυστυχής. Κὰ' γι' αὐτὸ χαίρω περισσότερο ποὺ συνεπέλεκα νὰ σοῦ ἀλίγο λίνο αὐτὴν τὴν ἰδέα. "Ἐσει νὰ ἐλπίζῃς πάντα. Κὰι προτάντων νὰ ἐκτιμᾷς τὶς μικρὲς χαρὲς ποὺ σοῦ δίνει ἡ ζωή. Εἶναι τόσο πολύτιμες! Γιατὶ ὅλες μαζί κάνουν τὴ μεγάλη χαρά, τὴν εὐτυχία...

Ὡραία Ἐστιατόρισσα μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν λέξι κάθε κι' ἕ λέξη: *Κυμέλε*, *Ἀεροκοπανατής*, *Ἐλένη Ἀργυροῦ Μιμίζα Ἠπειρωτικὲς Ἀγάν, Γρηφωτιάστης, Ὑηλαυγὴς Φάρις, Μαϊμουδίσσα, καὶ Καπετὰν Καρακιπέρης*.— Εἰστέλλασα τὲς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΕΡΑΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Μοῦ ἔστειλαν ἀκόμη καὶ οἱ ἑξῆς:

Μικρὴ Χωριατοκούλα	Δρ.	12,—
Δούκισσα Παβρέλλα	»	12,50
Μαργαρίτα Ι. Κύρκου	»	2,50
Τσπεινὸ Ἀουλούδι	»	7,50
Ὁ ἐν Ἀθήναις Σύλλογος «Κόσμος Σμύρνης»	»	100,—
Ἐβδομὰς Λαύση	»	10,—
Προηγουμένως εἰσφορὰ	»	2656,70
Ἐν ὅλῳ	Δραχ.	2801,—0

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὅσῶν ψευδόνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ διακριτικοῦ ἀρ. 5, Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1923. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἄνδρας καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα: *Νέος Ὀρφεύς*, ἄ. (*καὶ ὄχι "Ὀρφεὺς ὅπως ἐευπιόθη κατὰ λάθος εἰς τὸν ἐγκρίσεις τοῦ 39ου φύλλου καὶ στὴν Ἀγγελία ΚΓ'—1500*). *Φάνα Στεραγιῆς Ζουμεύε*, ἄ. (;), *Μιχαὴλ Σεαγγιώρ*, ἄ. (!) *Σταυράκης*, ἄ. (ΣΤ). *Κόκκινο Μάσκα*, ἄ. (...) *Σπίθα*, κ. (ΕΜ'. *Τιμημένο Κανόνι*, ἄ. (ΑΤ). *Φάνης Σπαθί*, ἄ. (*Τρικουλίεης*).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ τὰ ἔως 3 τὸ κοστίζει δρχ. 1,50 Διὰ κάθε τετρακόσια λεπτὰ 30 ἢ λέξις.

Μ.Μ. ἐπ θυμοῦν νὰ ἀλλάξουν: ἡ *Μικρὴ Χωριατοκούλα μὲ Ρόδοστεμ. Χρυσαυγὴν, Ζίνον, Νοσταλγ. Σμυρνιοκόλλαν, Δ. Μαβλοκόρκινο*. — ὁ *Ὑπερήφανος Κεφαλληνίτης μὲ Πετοχτὸ Ναυτάκι, Γίγαντα, Ἄνθος τ. Λεβαθοῦς*.

Ἡ Διάπλασις ἀσχολεῖται τοὺς φίλους της: *Σπ. Δ. Μιχαραΐστ* (νὰ διαβάσῃς τὸν Ὀδηγὸ καὶ νὰ ἴδῃς πῶς στέλλονται οἱ ἐπιστολὲς νὰ μὴ κάνῃς ἄδικες, κόπους.) *Σταφάνης* (χαρτιὸ τὸ γραμμένάκι σου: ἔ, δὲν πειράζει, φτάνει νὰ μοῦ γραφῇς τώρα, ποὺ θὰ σ' ἀπείδῃς κάλι τὴν πένα· ζωγραφίζεις λοιπὸν ὡραῖες; σοῦλε μου τίποτα νὰ ἰδῶ;) *Σπίθιν* (μὲ γειὰ τὸ ψευδώνυμο νὰ μεγαλώσῃ, ἀλλὰ νὰ μὴν κα*ψαλίσῃ κανένα*!) *Τριαντα*φυλλέσαν (μὴ φοβᾶσαι νὰ παρεκῃ[illegible] γῆς, γιατὶ ἔρχα κόσο μάγκας· θὰ σὲ παρακαλέσω μάλιστα νὰ μοῦ γρά[illegible] ψῃς καὶ πιὸ καθκὸς τί σκέπτεσαι καὶ τί συμβαίνει) *Ροδοδάφνην* (εἶκες ἔτσι μερικοὶ δυσκολο γουστο νὰ συ[illegible] ρανοῦν τὰ κάτμνα τὰ ζῶ[illegible] καὶ ἐν[illegible] θουσιοι, κανὲ παιδιαὶ) *Θ. Δανιηλίδην* (τὸ ἐδιαβασα, ἀρκετὰ καλὸ· ἀλλὰ, πρῶτο, δὲν δέχομαι τώρα· καὶ δεύτερο, ὅταν δένεσαι, δὲν δημοσεύω πιὸ ἔγγα συνδοιαμτῶν μὲ ψευδώνυμο·) *Σεμίραμιν* (λοιπόν, κὰς πήγαν οἱ ἐξετασεις· δὲν ἀμφιβάλλω πὼς θὰ μπῆκες ἀπὸ τὶς πρῶτες·) *Πλανόδιον* (καί, ἔκοσες νὰ σὲ μαλώσω ποὺ ἔγκιμες τόσες ἡμέρες νὰ μοῦ γράψῃς· ἄς εἶναι ὅμως πιοτεύω τὴν ποιτγραφή τοῦ κυνηγιοῦ·) *Ἀλοΐζια* (ναίρω πολὺ γι

548. Κύβος

Ν Α Μ Α

* * * *
* * * *
* * * *

Τρεῖς φορὰς ἡ πρώτη λέξις
Ἂν ἀναγραμματισθῇ.
Εὐκολώτατα ὁ Κύβος.
Λύτα, θὰ συμπληρωθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιδιαβόλου

549-553. Μαγικὰ Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ὄρος, πίνοξ, ἀθεῖ», ὁρμή, νοῦλος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κεραυν. Ἱππότου

554. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

—Ὅλγα, Τάκη! το χάσαμε! πάει;
—Ποιό; καλέ;
—Τὸ κοιμένο μας τό...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαέθοντος

555 Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀνιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κατωτέρω λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ ἀρχικὰ των νὰ ποτελοῦν ἀρχαῖον ἀττικὸν συγγραφέα:

Γλυκός, φεύγω, παράνομος, σιχαίνομαι, ζοφερός, ἄλφα, ἔξαψις

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ἀθηναίου

556 Ἐλλιποσύμφωνον

εο - συε-σειο - ασιη - ε-ιειο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδριώτη Σφακιανοῦ

557. Γρίφος

2α 2α 1 1
2α 6 2α Φ 1
2α 2α 1 1

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πειραϊκῆς Ἄθρας

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

558 Devinette

Chacun à tout moment peut me montrer au bout du doigt.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κάρμεν Σύλβα

559. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Νὰ μεταφρασθοῦν γαλλικὰ οἱ κατωτέρω λέξεις ὥστε τὰ ἀρχικὰ των νὰ ποτελοῦν ἄνθος καὶ τὰ δεύτερα γράμματα κορμόν:

Οὐδέποτε, φιλία, ἄγιος, μνημονικόν, ἰδ ὥδες, αἴθλον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 21

269. Ἰολαος (Ἰώ, λαός)—270. Κρήνη-κήτη. — 271. Ἀργοστόλι (Ἀργολίς, πιστόλι) - 272. Ἡ βελόνη.

275. Σ Σ Σ Σ
Ο Ο Ο Ο
Ω Σ Ν Μ Μ
Α Α Υ Η Ε Ω Α Α
Δ Ρ Β Γ
Ο Ο Α Χ
Σ Σ Σ Η

274. ΑΤΜΟΣ (τόμος, μοτός, ὁμάς, στόμα.) 275. Διὰ τοῦ Χ, παντοῦ σχηματίζεται ἡ λέξις ἔχω. —276. ΜΑΡΙΟΣ — ΑΛΑΣΚΑ— ΣΚΟΠΑΣ (ΜΑΣσαλία, ΑΛΚίνοος, ΡΑΟύλ, ΙΣΠανία, ΟΚΑ, ΣΑΣων.)—277. Πάντων χρημάτων μέτρον ἄνθρωπος.

278. Ἀμαρτίαι γονέων παιδεύουσι τέκνα,

PLANTER
engager
cortège
Jar Aret
jaillir

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 40 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἕνδεκα στοιχεῖα δρ. 4 τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 40 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ ἑκατὸν δὲ στοιχεῖα λεπ. 80, καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 60.
Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὴ 2
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητος.

(ΚΓ' — 1558)

«ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ»

Τὸ Ὑπουργεῖον Διαγωνισμῶν ἀναδιοργανωθὲν θὰ προκηρύσσῃ μόνον πρωτοτύπους Διαγωνισμούς.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΑΣ:

Νὰ συντεθῇ μία ἀκέραια σφραγῖδα τοῦ Ταχυδρομείου ἀπὸ γραμματόσημα διαφόρων Κρατῶν Δύο καλύτεραι ἀπαντήσεις θὰ βραβευθοῦν μὲ χρυσοδετα Ἡμερολόγια Βρεττοῦ, στοὺς λοιποὺς θὰ σταλοῦν αἱ ἀπαντήσεις φωτογραφημέναι. Δῆσις: Βεϊνόγλου, Ἀβέρωφ 7-Γ, Ἀθῆναι.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ: *Ποιητικοῦ* ('Απαντήσεις ἑπτά): Βραβεύθηκε **ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΥΓΕΝΙΟΥ**.—*Ποικίλου* ('Απαντήσεις μόνον δύο): Ἀκουσθεῖσαι **ΔΙΟΡΙΣΜΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ**: Θεσσαλονίκης: **ΚΟΥΑΚΕΡΟ**, Φαλήρου: **ΦΙΛΟΠΟΛΕΜΟΣ**, Σουφλίου, **ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ**, Λευκάδος: **ΝΕΑΡΟΣ ΑΘΛΗΤΗΣ**, Ἡλιουπόλεως: **ΜΕΜΦΙΣ**, Ἴμβρου: **ΑΤΕΡΜΩΝ ΠΟΝΤΟΣ**, Πύργου: **ΑΓΝΟΥΑΑ**, Πειραιῶς: **ΠΑΧΥΝΑΚΗΣ**.

Συμμαχία μὲ Ἑλλ. ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ. *Ὁ Βασιλεὺς*
ΣΜΥΡΝΗ

Ὁ Διάδοχος
ΙΩΝΙΑ

(ΚΓ' — 1560)

Η **ΣΥΜΜΟΡΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»** εὔχεται στὸν ἀρχηγόν της **ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΙΠΠΕΑ** γιὰ τὰ γενέθλιά του χρόνια πολλά.

ΚΓ — 1,60

Φ**ΑΡΜΑΚΕΡΟ ΚΕΝΤΡΙ**
ὁ **ΡΟΚΑΜΒΟΛ**

(ΚΓ 1 1561

«ΤΡΑΠΟΥΛΑ»
ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΣ ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΣΥΜΜΟΡΙΑ

Εμφανίζεται στὸ Διαπλασιοκοσμο μὲ σκοπὸν καταχθόνιον. Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν:

Ἀρχηγός: **ΑΣΣΟΣ ΚΑΡΡΟ**
Ὑπαρχ: **ΦΑΝΤΕΣ ΜΠΑΣΤΟΥΝΗΣ**
Ταμίας: **ΦΑΝΤΕΣ ΚΟΥΠΑ**
Ἀρχισυμβούλοι: **ΦΑΝΤΕΣ ΚΑΡΟ, ΤΡΙΟ ΚΑΡΡΟ, ΦΑΝΤΕΣ ΣΠΑΘΙ**

Συμμορῖται: ἰπόται μυστικοὶ κατάλληλοι δι' ἀνιχνεύσεις. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι

ΑΡΧΙΖΟΜΕΝ: Ἀνατέλ. Σελήνη = Γκουφβελλα. Φρένα = Κ. Βεϊνόγλου, Μαμζέλ Φωφή=Ρούσου (τὰ λόγια περιττα, Ἕλλην Πολεμιστής = Προδρόμου, Ἀφησαν Κῦμα = Κουμαριανοῦ, Ἄσπρο Συννεφάκι = Κουμαριανός, Τρελλόκαιδο=Μελισσόκης. Κέλλυ Βέμπς = Μάμαλος, Ταρταραῖος=Μηλίδης, Εὐμένης Καρδιανὸς=Οἰκονομίδης

(Κ' — 1576

Κ*ίρκη*, ἕνα μεγάλο μπράβο ἂν μὲ ἀναπαλύψῃς

Ἀγνὴ Καρ διά

(ΚΓ' — 1562)

Α*γωνιστικοί*, μάγειροι εὐχαριστήθησαν διὰ καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν φαγητοῦ των! — *Σύλλογος «Περιδέρωμος»*

(ΚΓ — 1563

Προκηρύσσομεν Διαγωνισμὸν ἀγράφων καλλιτεχνικῶν καρτῶν. Προθεσμία δίμηνος. Συμμετοχὴ δραχμή. Βραβεῖα: Α') Στέλλα Βιολάντη, Β') Λυχνοστάτης Στείλατε: Ρωμύλον Σανθόπουλον (διὰ Κωνσταντινουπόλιν), ὁδὸς Φράττη, Ἀθῆναι.—Φ. ΣΟΥΛΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΗΣ

(ΚΓ' — 1564)

Ο *προκηρύξας* τὸν Διαγωνισμὸν ΚΓ'—1500 δὲν εἶναι ὁ Ὀρφεύς, ἀλλὰ ἐγώ, ὁ *Νέος Ὀρφεύς*. Εὐχαρι τῶ Πυντοχοῦ Παρονεα καὶ Ἀρχιδούκισσαν Ὄπεραν. Θὰ σᾶς στείλω.— *Νέος Ὀρφεύς*

(ΚΓ' — 1565)

Κ, ἡ *Γκόρμπιο*, εἰς ἀπάντησιν τῶν χαρῖς καμμιὰ σημασία ἀγγελιῶν σου, ἔχω νὰ πῶ, πῶς δὲν ἔχω κανένα σκοπὸ ν' ἀναπτυθῶ μὲ μαρμέδες.

Μιράντα

(ΚΓ — 1566)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Διαγωνισμοῦ *Ταπεινοῦ Δουλευδεῦ*: Α' Βραβεῖο: Λουδοβίκος, Β': Κόμης Φρειδερίκος. Λοιποὺς εὐχαριστῶ. Βραβεῖα στέλλω.

(ΚΓ' — 1567)

Α λληλογραφῶ. Ἀνταλλάσσω προθύμως Μ. Μ. μὲ ὁποιαν καὶ ὁποιον ἔχει τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μοῦ στείλῃ μέσον Διαπλάσεως. **ΠΕΤΜΑΤΑΡΗΣ**

(ΚΓ — 1568)

Α λληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω κάρτες Δῆσις: Νίκον Α. Μπασλίκον (διὰ Μελαγχ. Σεληνολάτρην) Καλάμας.

Μελαγχολικὸς Σεληνολάτρης

(ΚΓ' — 1569)

ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΜΕΝΗ ΝΙΚΗ

(ΚΓ — 1570)

Μ*έμφις*, κυάλια τοῦ ταξειδιοῦ δὲν πέρνουν στὸ θέατρο *Νίτσα*, ἐσὺ τί λές; — *Ἰδομενεὺς*

(ΚΓ — 1571

Δ*ούκισσα Γαβριέλλα*, ἔλυβα Μ. Μ. σας.— Μὲ εὐχαρίστησαν πολύ.— *Τρελὴ Ἀκτίς*, εἶσαι ἡ Μ... Δ... Ἀσύα. *Ἰδομενεὺς*

(ΚΓ' — 1572

Κ*όψ, Νίτσα*, galarie πηγαίνετε στὸν κινηματογράφο; Νὰ σᾶς ἔβλεπε ἡ Μέμφις, φουρτούνα σας. Μήτως ὅμως σᾶς κανεὶ κι' αὐτὴ συντροφιά;... — *Ἰδομενεὺς*

(ΚΓ — 1574

Α πετελέσματα διαγωνισμοῦ μου: Βραβεῖον Α': Πανταχοῦ Παρών, Β': Ἀόρατος Πυγμάχος. Ἀποστείλατε Δῆσις. — **ΒΟΛΓΑΣ**

(ΚΓ' — 1575

Μ**ΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΙΠΠΕΑ**, γιὰ τὴ 18η ἐπέτειον τῶν γενεθλίων σου, δέξου ἕνα μπουκέτο μυρωμένες εὐχὲς ἀπὸ τόν.

ΑΓΝΩΣΤΟΝ Χ

(ΚΓ' — 1576

Σ*μύρνη*, ὁ **ΑΓΝΩΣΤΟΣ Χ** δὲν ἀποκαλύπτεται τόσο εὔκολα καὶ γιὰ ἀπόδειξι: (Σημ. Διαπλ. —Β βαθῶ ὅτι ὁ Ἄγνωστος Χ δὲν λέγεται Κανέλλης).

(ΚΓ' — 1577

Ο*ὐρανέ*, ἔχεις μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό σου. Προσοχή!

ΣΜΥΡΝΗ

(ΚΓ — 1577)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο «ΑΤΡΟΜΗΤΟ

«Π*αντζουρλισμέ*, εἶσαι μια ἀναξιος καὶ τῆς ἐλαχιστ προσοχῆς μας. «*Τρόμε*», δὲν ξίζεις νάχῃς ἀντικρυσόπους. γνερτων, ὑποτάξου στὸν ἀνω τακτο ἀρχηγό: **ΖΑΚ - ΙΕ**

(ΚΓ — 1578)

«ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ»

Ἱδρύθη Σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν. Πρόεδρος: *Πε βολιτάκι*, Ἀντιπρόεδρος: *Εὔγε Ἱππότης*. Ζητοῦνται μέλη, ἀ πρόσωποι. Δῆσις: Δημήτ. Χα μάρκου, Ἑλληνικοῦ 7, Ἀθῆ

(ΚΓ — 1579)

Ε*ἰσερχόμενος* εἰς τὸν Διαπλ οἰκοκοσμον παρακαλῶ τοὺς στυνομικοὺς νὰ τεθοῦν ἐπι ἴχνη μου. *Κόκκινη Μά*

(ΚΓ — 1580

Φ*ιλελεύθερε* Ἀθλητά, δέ μαι· στεῖλε πρῶτος. Δῆσ Πρόκαν, Ἀναξαγόρα 8, Ἀθη *Δοξασμένη Φουστανέλ*

(ΚΓ — 1581

Α*ποτελέσματα Καλλιτεχνι οῦ Διαγωνισμ* **ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΕΛΠΙΣ»**

Κατόπιν ἐξετάσεως τοῦ διαπ μου ζωγράφου τῆς πόλεώς μ κ. Π. Σακελλαροπούλου, β βευθήσεται ὁ κ. *Ἀδ. Ψαρ* Εὐχαριστοῦμεν τοὺς λοιπούς.

Ἐπίτροπος Καλλ. Τμήματος *Φλόγ*

(ΚΓ — 1583)

Ε*λλείψει* ἀπαντήσεων ἀκυρ ται ὁ Διαγωνισμός μου. Σ λαντας εὐχαριστῶ.

Σιφῆρης Π

(ΚΓ' — 1584

Α*ὄρα* τοῦ Πηλίου, ἀντάλλασ μεν Μ. Μυστικὸ μέσω Δ πλάσεως; *Μαρίς Λεον*

(ΚΓ — 1585

Ε*πιθυμῶν* νὰ γεμίσω τὸ ἄλμπ μου μὲ c. p. τῶν Διαπλασ παίδων, προκηρύσσω Διαγω σμόν. Προθεσμία μηνιαία. Β βεῖα πολὺ καλαίσθη α. *Στείλα* Ἰωάν. Ν. Δάμπασην, Μαθη Γυμνασίου, p. r. Σύρον.

ΣΜΥΡΝΗ, γίνομαι *Ἀντιπ σωπος* στὸν Σύλλογόν σου.

ΑΝΔΡΙΩΤΗΣ-ΣΥΡΙΑΝ

(ΚΓ — 1586

Α*ναχωρῶ* Ἀθήνας. Νέα Δῆ *Νίκη Βογιαζίδου*, Ἰουλια 3-Β, Ἀθῆνας.

(ΚΓ' — 1587

Γ**ΥΝΑΙΚΑ, ΧΑΛΙΚΟΥΤΟΠΟΥ** μὲ τὶ λόγια νὰ Σᾶς συλ πηθῶ, μὲ τὶ λόγια νὰ ρίξω β σάμο συμπονιᾶς στὶς τόσο γισμένες ἀπὸ λύπες καὶ στέν μούς καρδούλες Σας. Ἡ ΑΔΕ ΦΙΚΗ μου ἀγάπη ἂς ἀφκέση σ συλλυπητήρια καὶ πάντα ἂς ναι πάνω ἀπ' τὶς ἑνωμένες χὲς Σας κι' ἂς τὶς φυλάει συμπονεῖ. **ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛ**

(ΚΓ' — 1588

Σ*ύλλογος «Παντζουρλισμένος»* αἰσθάνεται ἔνεκα ἐλλείψεως λῶν καὶ οἰκονομικῶν δυσχερεια

(ΚΓ' — 1589)

Δ*ιαγωνισμὸς* Β'. Ἀπαντήσ σένα χαρτὶ καλλιγραφικὰ ἑαυτὶ φιλίας. Προθεσμία δίμη Βραβεῖα δύο Δῆσις: (ΚΓ—116 **ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΑΙ**